

Arrest

nr. 324 872 van 10 april 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 28 november 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 27 oktober 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op het arrest van 10 oktober 2024 met nr. X waarbij de debatten worden heropend en de terechtzitting wordt bepaald op 13 december 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. MAES TORRES LOREDO.

Gehoord de opmerkingen van advocaat E. DARESHOERI, die loco advocaat A. SAKHI MIR-BAZ verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 4 februari 2021 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 9 maart 2022.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 27 oktober 2022 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen heeft u de Afghaanse nationaliteit, bent u een etnische Pasjtoen en belijdt u de soennitische islam. U bent geboren en getogen in Sharifkhel in de vallei Awzingyanai (district Hesarak, provincie Nangarhar). U hebt geen school gelopen en u hield zich qua werk bezig met het verbouwen van hasj samen met uw familie. De taliban in uw dorp gedoogde deze teelten in ruil voor ushr (= religieuze belasting). In 2012 voltrok u een nikah (= islamitische huwelijksovereenkomst) met een meisje genaamd [B.L.], maar zij kwam nog niet bij u inwonen en er vonden toen geen feestelijkheden plaats. Pas in november 2019 hielden jullie een (bescheiden) huwelijksfeest. Jullie hebben samen één zoon van ongeveer 2 jaar oud.

Uw vader verkeerde in een landconflict met mededorpeling en -hasjboer [D.M.], van wie de zonen en enkele neven bij de taliban aangesloten waren. Hij deed aanspraak op uw vaders gronden, ook al had uw vader die geërfd van uw voorouders. Op een gegeven moment mondde dit conflict uit in een gevecht waarbij uw familie (u inclusief) en die van [D.M.] stenen naar elkaar gooiden. Er werden ook wapens getrokken. Temidden deze escalatie werd een van [D.M.]'s neefjes doodgeschoten. De dader die de trekker overhaalde heette [K.J.]. Hij was een derde persoon uit het dorp die zo gebruik maakte van jullie conflict om de vroegere moord op diens familielid, waarvoor [D.M.] verantwoordelijk was, te wreken. Desondanks werd uw familie ervan beschuldigd het neefje van deze laatste te hebben omgebracht. Jullie vluchtten daarom naar Mizgun Lei, een ander dorp in uw district. Aangezien uw leven gevaar liep, vertrok u hierop volgend alleen uit Afghanistan in 2012.

Via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, Kroatië, Slovenië (Eurodac-treffer d.d. 10 december 2012) en Duitsland reisde u naar België, waar u na 8,5 maanden aankwam. 's Anderendaags, op 4 maart 2013, deed u bij de Dienst Vreemdelingenzaken een eerste verzoek om internationale bescherming. Gezien uw eerdere vingerafdruk, werd er een terugnameakkoord geregeld met Slovenië waarvoor u zich diende aan te bieden bij de DVZ op 5 april 2013, maar u daagde niet op. Bijgevolg werd uw verzoek op 7 mei 2013 beëindigd.

U stak door naar Italië en vroeg er tevens asiel aan (Eurodac-treffer d.d. 22 april 2013) maar verliet dat land na ongeveer 1 maand omdat u er geen opvang voorhanden was. Vervolgens verbleef u eerst zo'n 8 maanden in Frankrijk en daarna 1 maand bij een vriend in België. In het jaar 2014 keerde u terug naar Frankrijk, waar u ongeveer 5 jaar bleef zonder asiel aan te vragen. U wilde namelijk niet teruggeleid worden naar Slovenië en u dacht dat uw vingerafdrukken na 5 jaar uit het systeem zouden verdwijnen. Na deze tijdsperiode kwam u opnieuw naar België omwille van de opvangmogelijkheden. U liet uw vingerafdrukken hier registreren (Eurodac-treffer d.d. 3 oktober 2018), maar u zette uw procedure niet verder. Hierna reisde u naar Frankrijk en u startte daar voor de eerste keer een asielpcedure op (Eurodac-treffer d.d. 4 februari 2019).

Op 12 november 2019 reisde u vanuit Frankrijk met het vliegtuig via Turkije naar Afghanistan, dit met de bijstand van de Franse autoriteiten. De reden hiervoor was dat uw vader u had laten weten dat het landconflict was opgelost. Zo'n anderhalf jaar na het schietincident in uw dorp had [K.J.] bekend dat hij verantwoordelijk was voor de dood van [D.M.]'s neefje. Het duurde tot 2017 tot er effectief vrede gesloten tussen jullie families, en er werd toen op initiatief van de ouderen besloten dat beide partijen de helft van de gronden kregen. Op 13 november 2019 kwam u aan in Kaboel; diezelfde dag ging u van daaruit naar uw ouderlijk huis in Sharifkhel.

Zo'n 15 of 16 dagen na uw terugkomst, op een vrijdagochtend, vertrok uw vader naar de bazaar van Tutu om daar zijn hasj te gaan verkopen. Toen hij die avond niet terug naar huis kwam, raadpleegde u uw moeder, die u vertelde dat het wel vaker gebeurde dat uw vader meerdere dagen wegbleef voor zijn verkoop. Deze keer kwam hij gedurende 2 nachten niet naar huis. Op de 3de nacht kwam er een lijnchauffeur naar jullie huis met het dode lichaam van uw vader. De chauffeur zei dat de taliban uw vader had vermoord omdat hij volgens hen een spion was, en dat ze gevraagd hadden om zijn lijk naar huis te brengen. Later die dag vond zijn begrafenis plaats. 's Anderendaags bezocht u te voet uw schoonvader in Gulab Khel om advies te vragen over de nodige rituelen na uw vaders plechtigheid. Toen u in de namiddag terug naar uw dorp ging, passeerde u langs de moskee, waar de mullah u vertelde dat de taliban bij hem was gekomen en zij naar u op zoek waren. Met een bang hart ging u naar huis. Bij aankomst trof u uw moeder in tranen, zeggende dat er ook aan uw huis talibs waren langs geweest om u te zoeken. Op haar vraag keerde u te voet terug naar het huis van uw schoonvader. Hierop ging hij naar uw dorp om na te gaan waarom de taliban naar u op zoek was. Diezelfde avond, toen hij terugkwam, had hij uw moeder en de rest van uw gezin meegebracht naar Gulab Khel. Het was toen dat uw moeder u meer informatie gaf over de handelsactiviteiten van uw vader. Zij onthulde namelijk dat uw vader al sinds uw eerste vertrek Afghanistan was beginnen samenwerken met ene A.K., een oude vriend en tevens districtshoofd van Hesarak. Hun akkoord bestond erin dat uw vader hasj teelde op zijn eigen velden en deze vervolgens een of tweewekelijks op vrijdagen kon verkopen op de bazaar van Tutu, waarna hij de helft van de geldopbrengst opstreek. De andere helft ging dan naar A.K. omdat hij uw vader de toelating had gegeven om in een lijnwagen met blokken hasj langs politiecheckpoints te passeren – hij kon immers zelf niet in uw streek geraken wegens de talibanaanwezigheid daar – en ook omdat hij eerder aan uw vader geld had gegeven om zijn handeltje op te zetten. Omwille van die activiteiten doodde de taliban

uw vader, zo vertelde uw moeder, en waren zij nu ook op zoek naar u. Uw schoonvader voegde daaraan toe dat u beter het land zou verlaten, mede omdat u meer leek op een persoon uit Europa wegens uw eerdere verblijf daar en omdat de taliban u verdacht van spionage. Hierop bereidde uw schoonvader uw reis voor en 2 nachten later (i.e. zo'n 22 à 23 dagen na uw terugkomst in Afghanistan), vatte u uw vertrek aan.

U verliet (opnieuw) uw land van herkomst in december 2019 en ging over land via Iran, Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk (waar uw vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen; Eurodac-treffers d.d. 26 januari 2021 en 29 januari 2021) naar België. U diende hier een tweede verzoek om internationale bescherming in op 4 februari 2021. In totaal was u ongeveer 13 maanden onderweg van Afghanistan naar België. Op 13 januari 2022 verklaarde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) uw tweede verzoek ontvankelijk.

In het geval van een terugkeer naar Afghanistan vreest u te worden gedood door de taliban. Zij zullen u als een spion beschouwen, mede omwille van uw lange eerdere verblijf buiten uw land.

Ter staving van uw verklaringen legt u uw taskara neer (origineel gezien), alsook de taskara's van uw vader (origineel gezien) en uw echtgenote (kopie).

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na uw persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal (CGVS) kan niet worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève en/of een reëel risico, op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Zo moet voorafgaandelijk worden vastgesteld dat uw opeenvolgende verklaringen over uw familiaal netwerk niet compatibel zijn. Ten tijde van uw eerste verzoek om internationale bescherming in België liet u optekenen dat u ongehuwd was en dat u één broer en twee zussen heeft met de naam W., Z. en T. (verklaring DVZ d.d. 06/03/2013, vragen 15 en 18). Heden verklaart u dat u al sinds 2012 gehuwd bent, en noemt u twee broers en twee zussen op genaamd N., A.H., Z. en Z. (CGVS p.11-12). Dat u verschillende zaken zegt over uw burgerlijke stand, uw aantal broers en zussen en hun namen is op zijn minst eigenaardig te noemen, te meer uw uitleg hiervoor niet kan overtuigen. Dat u uw echtgenote de eerste keer niet vermeldde omdat jullie toen enkel een nikah hadden voltrokken (= islamitische huwelijksvereenkomst) zonder een feest te hebben georganiseerd, en zij evenmin bij u kwam wonen (CGVS p.12), neemt immers niet weg dat u haar toch had kunnen opnoemen aangezien men u bij de DVZ ook gevraagd heeft of u religieus gehuwd en/of verloofd was (verklaring DVZ d.d. 06/03/2013, vragen 16 en 19). Dat voorts uw oudere broer ook onder de naam N. als W. bekend is (CGVS p.3-4), acht het CGVS op zich niet onaannemelijk doch er kan wel worden afgevraagd waarom u bij uw eerste verzoek zijn ene naam zou opgeven en bij uw tweede verzoek de andere. Over het plotse bestaan van uw tweede broer beweert u dat uw smokkelaar ten tijde van uw eerste reisweg u had geadviseerd om niet hun juiste namen te gebruiken (CGVS p.11). Nog los van het gegeven dat niet worden ingezien waarom u aan de asielinstanties valse namen zou opgeven voor uw broer(s) en zussen gezien de medewerkingsplicht die ook toen op uw schouders rustte, is het een raadsel waarom u dit principe dan maar gedeeltelijk zou toepassen. U liet namelijk wel tijdens uw beide asielprocedures in België een zus met de naam Z./Z. optekenen (zie supra), waardoor uw verklaring dus eigenlijk geen steek houdt.

Het CGVS plaatst ook vraagtekens bij uw landen van eerder verblijf, in het bijzonder betreffende de periode tussen 22 april 2013 (Eurodac-treffer Italië) en 4 februari 2019 (Eurodac-treffer Frankrijk). Uit de beschrijving van uw reisweg bij de DVZ blijkt dat u ten tijde van die eerste vingerafdruk 3 à 4 weken in Italië was om vervolgens door te steken naar Frankrijk, waar u gedurende 8 maanden verbleef (in Parijs). Na deze tijdsperiode ging u verder naar België, naar eigen zeggen omdat dit in uw doel was van in het begin (verklaring DVZ d.d. 10/03/2021, vraag 17). Dat u in deze 8 maanden geen asiel aangevraagd hebt, hetzij in Frankrijk, hetzij in België (door eerder naar hier door te reizen) is op zich al opvallend, want u verklaarde Afghanistan eerder te hebben ontvlucht omdat uw leven in gevaar was door een landconflict dat toen nog niet opgelost was (CGVS p.19). Nog veel opmerkelijker is dat u na één maand België alweer verliet in 2014 zonder hier een verzoek om internationale bescherming te doen, u daarna terugkeerde naar Frankrijk en u maar liefst 5 jaar wachtte alvorens daar dergelijk verzoek in te dienen, en dus bewust het risico nam om naar Afghanistan

te worden teruggestuurd in geval van een aanhouding voor illegaal verblijf (verklaring DVZ d.d. 10/03/2021, vraag 37). Hiernaar gepeild tijdens het persoonlijk onderhoud, opperde u dat u niet wenste te worden teruggestuurd naar Slovenië vanwege uw eerdere vingerafdrukken in dat land en dat u dacht dat uw vingerafdrukken na 5 jaar zouden worden gewist (CGVS p.20), hetgeen niet kan overtuigen. Indien u werkelijk een vrees koesterde ten aanzien van uw land van herkomst, Afghanistan, dan kan worden verwacht dat u een asielprocedure opstart (of voortzet) eens aangekomen in een veilig land aangezien een terugleiding naar een van deze veilige landen – op basis van slechts een veronderstelling – niet opweegt tegenover een repatriëring naar Afghanistan. Daarnaast is het niet aannemelijk dat u zich niet meer zou geïnformeerd hebben naar de modaliteiten van de asiel- en Dublinprocedure. Het feit dat u in al die jaren geen asielaanvraag indiende in Frankrijk maar dat wel pas deed op 4 februari 2019 klemmt overigens met uw verklaringen over uw toenmalige asielmotieven. Naar eigen zeggen was het landconflict tussen uw familie en die van D. M. 5 à 6 jaar na uw eerste vertrek uit Afghanistan opgelost, hetgeen overeenkomt met de periode 2017-2018 (CGVS p.19). Dit betekent dat er op het moment van uw verzoek in Frankrijk geen sprake meer was van een concrete vrees bij terugkeer, waardoor het geen steek houdt dat u zich toen wel aanbood bij de Franse asielinstanties maar niet in de vele jaren vóór 2017-2018 toen uw vrees er naar eigen zeggen wel nog was. Nog een vaststelling dus die er op wijst dat u geen open kaart wil spelen over uw situatie voorafgaand aan dit verzoek. Kortom, gezien bovenstaande observaties kan uw bewering, als zou u van begin 2014 tot begin 2019 doorlopend in Frankrijk hebben verbleven niet zonder meer worden weerhouden, en kan niet worden uitgesloten dat u in deze lange periode in andere landen verbleven bent.

Door het feit dat u doorheen uw asielprocedures tegenstrijdige beweringen uitlet over uw familiesamenstelling en u geen overtuigende verklaringen aflegde over uw land(en) van eerder verblijf, biedt u onvoldoende zicht op uw persoonlijke situatie voorafgaand aan uw komst naar België. Hiermee wordt uw algemene geloofwaardigheid bij voorbaat al ondermijnd.

Wat uw persoonlijke problemen met de taliban betreft, dient te worden opgemerkt dat ook daarover uw verklaringen niet overtuigend zijn gebleken:

Om te beginnen oogt het weinig aannemelijk dat uw vader drugs verweekeld was in een drugshandel met A.K., een functionaris van de voormalige Afghaanse overheid. U verklaarde tweemaal dat uw vader hiermee begon sinds uw eerste vertrek uit Afghanistan [in 2012] (CGVS p.22, p.24). U beschreef echter ook dat uw hele familie (inclusief u en uw vader) kort voor uw vertrek uit Sharifkhel is moeten vluchten naar Mizgun Lei, een dorp zo'n 1 à 1,5 uur verderop met de auto, omdat jullie door een andere familie beschuldigd werden van moord in het kader van een landconflict. Twee van deze familieleden zouden aangesloten zijn bij de taliban, één van hen was zelfs taliban-districtshoofd (CGVS p.15-19). Met deze situatie in het achterhoofd lijkt het behoorlijk ongerijmd dat uw vader na uw vertrek in zee ging met een voormalige commandant van de mujaheddin (CGVS p.25), in plaats van onder de radar te blijven en verdere problemen met de taliban te vermijden. Bovendien is het zo dat dit landconflict (en ook de bijhorende beschuldigingen van moord aan het adres van uw familie) pas 5 à 6 jaar na uw vertrek opgelost was en uw vader gedurende deze tijdspanne in Mizgun Lei is (moeten) blijven wonen (CGVS p.17-19). Bijgevolg is het praktisch onmogelijk dat hij na uw vertrek met de hasj die hij geteeld had "van eigen gronden" (CGVS p.24, p.28) deze drugshandel opzette, want u liet eerder uitschijnen dat het land dat uw vader bezat in de nabijheid van jullie huis Sharifkhel lag (CGVS p.9-10) en jullie eigenlijk niet zo heel veel grond hebben (CGVS p.24). Van eventuele gronden in Mizgun Lei of elders maakte u geen melding. Aldus zijn uw verklaringen niet consistent.

Indien uw vader een handelsakkoord had gesloten met het toenmalige districtshoofd, kan ook worden afgevraagd waarom u pas vier dagen na zijn dood voor het eerst hiervan op de hoogte zou worden gesteld (CGVS p.20-21). Dat u hier eerder niet van afwist omdat men dat nooit tegen u had verteld en men in het algemeen als zoon dergelijke vragen niet durft te stellen aan zijn vader, zoals u tijdens het persoonlijk onderhoud argumenteerde (CGVS p.28), is hierbij weinig overtuigend. Volgens uw verklaringen was u immers de oudste zoon van uw gezin, een centrale rol die aanzienlijk veel verantwoordelijkheid met zich meedraagt in een rurale Pasjtoense gemeenschap zoals die waarin u moet zijn opgegroeid. U was voor uw eerste vertrek steeds betrokken bij de hasjteelt op jullie velden (CGVS p.9), die in de periode van uw eerste vertrek niet meer konden bewerkt worden wegens een landconflict (CGVS p.15). Logischerwijze kan worden verwacht dat u sedertdien begaan was met (of op zijn minst nieuwsgierig was naar) eventuele manieren waarop uw achtergebleven gezin haar inkomen vergaarde. U daarom gewezen op uw positie van oudste zoon in het gezin ondanks uw toenmalige verblijf in Europa, antwoordde u dat, wanneer u contact had met uw vader, hij vertelde dat hij hasj verkocht en hij net genoeg verdiende om uw gezin te onderhouden (CGVS p.28). Het is dan ook opvallend dat, na het landdispuut dat aan de basis van uw toenmalig vertrek lag, u wél wist dat uw vader plots terug geld kon verdienen door hasj te verkopen, maar u niets zou hebben af geweten van de plaats waarheen jullie waren werden getransporteerd, aan wie deze werden verhandeld en de noodzakelijke derde personen die bij dit hele proces betrokken waren. Hierbij aansluitend is het merkwaardig dat uw vaders handel met A.K. ook niet ter sprake kwam kort na uw eerste terugkeer, bijvoorbeeld toen u zelf zag dat uw vader 's vrijdags naar de bazaar vertrok met zijn hasj, of toen hij de laatste keer 's avonds en de

daaropvolgende dagen niet naar huis kwam (CGVS p.29). Gezien uw vader onderweg op weg naar die bazaar langs politiecheckpoints moest passeren met de hasj (CGVS p.23), valt het moeilijk aan te nemen dat dit geen argwaan bij u zou hebben opgewekt en u blijkbaar vooraf geen vragen stelde hierover aan hem zelf of aan uw moeder.

Ook wat betreft de problemen van uw gezin met de taliban, die door uw vaders vermeende handelsactiviteiten teweeg gebracht werden, rijzen er twijfels. Zo legde u in de eerste plaats weinig doorleefde verklaringen af over de dood van uw vader en de bezoeken van de taliban hierop volgend. Toen het CGVS u vroeg hoe uw vader gestorven was, moest u het antwoord schuldig blijven, u zou er geen idee van hebben (CGVS p.29). Nochtans werd zijn dode lichaam naar uw huis gebracht en blijkt uit uw verdere verklaringen dat u (mee) verantwoordelijk was voor zijn begrafenis en daarbij horende rituelen (CGVS p.21-22). Dat u geen weet hebt van zijn doodsoorzaak (die logischerwijze enigszins kon worden afgeleid uit het lijk) en u daar zelfs geen vermoeden of idee van heeft, is dan ook opmerkelijk. Daarnaast kon u ook niet zeggen hoeveel talibs er langs kwamen bij de mullah, wie deze personen waren en of de mullah hen kende (CGVS p.31). Als islamitisch geestelijke in een regio die door een fundamentalistische groep als de taliban wordt gedomineerd, is de kans nochtans vrij groot dat hij wist wie de personen waren die hem bezochten of tenminste een indicatie kon geven daarvan. En over het talibanbezoek bij uw moeder bleken uw verklaringen niet alleen vaag, maar ook inconsistent. Gepeild hoeveel personen er bij haar kwamen, meende u eerst dat uw moeder u dat niet had gezegd om meteen daarna aan te geven dat er twee van hen naar boven waren gekomen (CGVS p.31). Voorts gevraagd of deze talibs ook binnenin uw huis waren gekomen, antwoordde u eerst dat dit niet het geval was en dat zij enkel met uw moeder hadden gesproken aan de (voor)deur van jullie huis. Vervolgens sprak u zichzelf tegen door te verklaren dat u eigenlijk niet weet of de belagers in kwestie het huis hadden doorzocht (CGVS p.32). Of deze individuen, naast de vraag waar u zich bevond, nog andere zaken zeiden tegen uw moeder, had u trouwens ook het raden naar (CGVS p.32). Het is niet aannemelijk dat zij u hierover zo weinig zou hebben verteld, laat staan dat jullie dit niet uitvoeriger zouden hebben besproken. Diezelfde vaststelling gaat op voor uw verklaringen over de mullah.

De vaststelling dat u zo weinig weet over beide talibanbezoeken springt des te meer in het oog gelet op uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken daaromtrent. Daar liet u optekenen dat de taliban na de dood van uw vader naar u op zoek was omwille van het volgende: "Ze wilden weten waarom we zaken deden met iemand van de overheid. Ze dachten dat we voor hen spioneerden (sic.) en ik moest mij verantwoorden bij hen", wat impliceert dat de taliban dit ofwel tegen de mullah, ofwel tegen uw moeder moet hebben gezegd tijdens voormelde bezoeken (zie DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 14 december 2021, vraag 16). Uit uw verklaringen afgelegd op het persoonlijk onderhoud blijkt daarentegen dat de mullah enkel tegen u zei "er waren talibs op zoek naar jou, die waren hier geweest" waarna hij terug naar zijn moskee ging (CGVS p.30-31); aan uw moeder zou de taliban enkel hebben gevraagd "waar is Q.?". Van eventueel andere informatie die zij gaven bleek u, zoals eerder vermeld, niet op de hoogte (CGVS p.32). Dat u de boodschap van de taliban bij de DVZ een stuk uitgebreider weergaf dan op de zetel van het CGVS, doet dan ook vreemd aan en wijst er andermaal op dat u geen geloofwaardig relaas naar voren schuift.

Verder is het eigenaardig dat u na uw tweede terugkeer naar Afghanistan geen persoonlijke aanvaringen of confrontaties met de taliban kende in de hele loop van uw verblijf aldaar (CGVS p.33). Uw verklaring als zouden zij naar u op zoek zijn en u als spion bestempelen (CGVS p.36), komt hiermee op losse schroeven te staan. Zij hadden immers tal van kansen om u voor uw vertrek aan te treffen, zeker ook wetende dat uw hele regio onder hun bewind stond (CGVS p.21). Zo beweerde u dat er op de dag dat jullie het lijk van uw vader ontvingen een aankondiging in uw dorp werd gedaan omtrent zijn begrafenis, die diezelfde dag plaatsvond (CGVS p.29-30). Een moment bij uitstek dus voor de taliban om u aan te treffen, temeer daar het nieuws zich ook al in andere dorpen verspreid had, zoals u beschreef (CGVS p.30). Daarenboven had de groepering u ook kunnen onderscheppen in uw eigen huis na uw bezoek aan de moskee, ofwel toen u te voet onderweg was naar uw schoonvader, ofwel in het huis van uw schoonvader zelf (CGVS p.32). De taliban kende immers uw adres al – getuige daarvan het eerdere bezoek aan uw moeder – en zij hadden u zonder veel moeite kunnen volgen van daaruit. Echter haalt u dergelijke confrontaties nergens aan. De passiviteit waarmee de taliban in uw geval te werk ging, staat in schril contrast met de koelbloedigheid waarmee zij uw vader zouden hebben gedood, en is niet geloofwaardig. Hetzelfde kan overigens worden gezegd over de handelswijze van uw moeder. Er kan namelijk niet worden ingezien waarom u de rest van uw gezin in het huis achterliet toen u zich de laatste keer naar het huis van uw oom wendde, en u met andere woorden bewust het risico nam dat de taliban hen zou komen belagen (CGVS p.32). Dat uw moeder pas 's avonds naar uw schoonvader ging en de volgende ochtend alweer terugkeerde naar uw huis, kan om diezelfde reden niet overtuigen (CGVS p.33). Dat zij dit deed om dat de taliban anders een leeg huis zou aantreffen en zij anders in alle dorpen zouden op zoek gaan naar u, evenmin (CGVS p.33). Het feit dat zowel zij als uw schoonvader in die periode meerdere keren op en af gingen tussen uw huis en dat van uw schoonvader, moet voor de taliban ongetwijfeld veel opvallender geweest zijn en had hen rechtstreeks naar uw schuilplaats kunnen leiden.

Tot slot moet worden gewezen op uw nietszeggende verklaringen over de situatie van uw familieleden na uw vertrek. U meende dat u niet wist of zij nog problemen kenden en dat, mochten er problemen geweest zijn, zij u dat toch niet zouden vertellen (CGVS p.34-35). Anderzijds stelde u dat uw moeder u dat niet openlijk kan vertellen omdat het wifi-netwerk dat ze gebruikt om u te contacteren geïnstalleerd werd door de taliban (CGVS p.34-35). Echter lijkt u hiermee te vergeten eerder te hebben aangegeven dat, wanneer u met uw moeder belt, zij volgens u de situatie als ernstig beschrijft en daarover haar beklag doet, een bewering waaruit blijkt dat het toch mogelijk moet zijn om u over eventuele verdere escalaties van uw problemen in te lichten (CGVS p.14-15). Dat uw relaas geen concreet vervolg kent, is opnieuw een aanwijzing dat u niet in het vizier van de taliban stond en dit evenmin het geval is mocht u naar uw land van herkomst terugkeren.

Gelet op bovenstaande inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en ongerijmde wendingen, kan er geen geloof kan worden gehecht aan uw problemen met de taliban en evenmin aan de dood van uw vader op de manier zoals u het beschreef. Derhalve kan de status van vluchteling u niet worden toegekend.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofdte persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft

verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt

veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar preciaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer preciaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseerd punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M’Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.” Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in

Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Temeer daar u, voor zover u het CGVS zicht heeft geboden op uw eerdere verblijfsplaatsen voorafgaand aan uw tweede verzoek om internationale bescherming alvast eenmaal vanuit Europa bent teruggekeerd naar Afghanistan op 12 november 2019. U reisde toen uit eigen overwegingen, in uw hoedanigheid van terugkeerder, naar een gebied dat onder controle van de taliban viel en waar u, volgens uw verklaringen, om en bij de drie weken verbleven hebt, zonder dat u geloofwaardige problemen ondervond met deze groepering (CGVS p.20, p.21). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in deze periode door de taliban werd geviseerd omwille van uw eerdere verblijf in het Westen.

De door u neergelegde documenten kunnen niet leiden tot een andere besluitvorming. Uw taskara kan hoogstens een indicatie zijn van uw nationaliteit en identiteit, maar heeft geen uitstaans met uw asielmotieven. Hetzelfde geldt voor wat betreft de taskara van uw vader. Ook de kopie van de taskara die aan uw vrouw zou toebehoren heeft geen link met uw vluchtrelaas, overigens biedt het voorleggen van dit stuk geen tegengewicht voor uw tegenstrijdige verklaringen over uw burgerlijke stand (en, bij uitbreiding, uw broers en zussen) doorheen uw asielprocedures. Uit objectieve informatie die aan het dossier werd toegevoegd, met name de "COI Focus, Afghanistan. Corruptie en documentenfraude" van 14 januari 2021, blijkt immers dat er in Afghanistan op grote schaal gefraudeerd wordt met documenten en nagenoeg alle documenten vervalst worden of via corruptie, zowel in Afghanistan als daarbuiten, kunnen worden aangekocht.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker een schending aan van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM).

Hij verwijst naar artikel 1A van het Vluchtelingenverdrag en past de elementen van het artikel toe op zijn situatie. Zo stelt hij dat hij zich buiten zijn land van herkomst bevindt, dat hij een vrees voor vervolging heeft omwille van problemen met de taliban en hij geen bescherming kan krijgen van de lokale autoriteiten.

In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de materiële motiveringsplicht, "*minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering juncto schending van het zorgvuldigheids-beginsel*". Verzoeker kan zich niet verzoenen met de motieven van de bestreden beslissing. Hij volhardt in zijn vluchtmotieven, namelijk zijn problemen met de taliban. Hij gaat in op de in de bestreden beslissing vastgestelde vage en ongeloofwaardige verklaringen hierover. Ook kan verzoeker zich niet vinden in de motivering van de bestreden beslissing waarin de verwerende partij stelt dat er geen elementen kenbaar zijn gemaakt om in hoofde van verzoeker bijzondere procedurele noden te kunnen vaststellen. Zo stelt verzoeker onderweg veel 'zwarte sneeuw' te hebben gezien en meent hij getraumatiseerd te zijn.

Hij citeert uit verschillende rapporten en stelt dat hij net als 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa. De wijziging in de veiligheidssituatie in Afghanistan is volgens hem een nieuw element waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. Dat verzoeker sinds 2013, behalve een korte terugkeer in 2019, al die jaren rondloopt op zoek naar bescherming zou het bewijs zijn dat hij niet kan terugkeren. De terugkeerders worden door de taliban ook beschouwd als ongelovigen. Ook personen die worden beschouwd als 'verwesterd' lopen in Afghanistan een verhoogd risico op vervolging, wat blijkt uit talrijke bronnen. Jonge Afghansen die jaren in Europa wonen, zijn totaal veranderd en na een dergelijk verblijf is het volgens verzoeker onmenselijk om hen bescherming te weigeren.

Vervolgens zet verzoeker uiteen dat er sprake is van acute ondervoeding in Afghanistan en verwijt hij de verwerende partij dit element niet te hebben onderzocht. Hij verwijst naar rechtspraak van een Nederlandse rechter waarin bij de beoordeling van een intern vluchtalternatief wel degelijk rekening werd gehouden met de voedselcrisis en met de acute ondervoeding en is van mening dat deze rechtspraak naar analogie mag worden toegepast bij de beoordeling van de nood aan subsidiaire bescherming. Hij citeert vervolgens

opnieuw uit verschillende bronnen. Verzoeker is van mening dat de verwerende partij thans niet beschikt over informatie omtrent terugkeerders uit Europa.

Tot slot citeert verzoeker uit het *“Amnesty International Report 2021/22”* en geeft hij aan dat de commissaris-generaal hiermee geen rekening heeft gehouden. Verder verwijst hij in het verzoekschrift nog naar rapporten waarvan hij de weblinks vermeldt (ECOI, Nansen Refugee, Youtube, Unicef, RD.nl).

In een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM en van artikel 48/4, §2, b) en c) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker stelt dat de verwerende partij heeft nagelaten te motiveren waarom hij niet in aanmerking komt voor de subsidiaire bescherming op basis van deze bepaling. Hij verwijst naar § 39 van het arrest Elgafaji over de ‘sliding scale’.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van zijn verzoekschrift.

3. Aanvullende nota's

3.1. De verwerende partij maakt op 6 december 2024 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota over waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Zij verwijst via consulteerbare weblinks naar:

- EUAA *“COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van 4 november 2022;
- EUAA *“Afghanistan: Security Situation”* van augustus 2022;
- EASO *“Afghanistan Country Focus”* van januari 2022;
- EUAA *“Afghanistan - Country Focus”* van december 2023;
- EUAA *“Country guidance: Afghanistan”* van mei 2024;
- EUAA *“Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city”* van augustus 2022;
- EASO Country of Origin Information Report *“Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City”* van augustus 2020;
- EUAA *“Afghanistan: Targeting of individuals”* van augustus 2022;
- UNAMA *“Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan”* van juni 2023;
- COI Focus *“Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban”* van 14 december 2023;
- EUAA COI Query *“Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments”* van februari 2024; en
- EUAA *Afghanistan – Country Focus* van november 2024.

3.2. Op 11 december 2024 maakt verzoeker overeenkomstig voormeld artikel een aanvullende nota over waarin hij verwijst naar zijn tewerkstelling en gezondheidssituatie en waarmee hij wil aantonen dat hij verwesterd is.

Wat betreft zijn gezondheidstoestand verklaart verzoeker dat hij een hernia opliep, waardoor hij niet meer kan lopen en werken. Hij verklaart in de aanvullende nota dat zijn enige vriend op de dag van de zitting werkt en geen verlof kon nemen, waardoor hij verzoeker niet naar de Raad kon vergezellen.

Wat betreft zijn verwestering stelt verzoeker dat de taliban weten dat alle asielverhalen van Afghaanse asielzoekers tegen hen zijn gericht. Ook legt de hoogste leider van de taliban de nadruk op het belang om Afghanen in Afghanistan te houden en stelt hij dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het westen gaan in het gedrang kunnen komen. Verzoeker verwijst naar het arrest nr. 290 024 van 8 juni 2023 en naar arrest nr. 292 539 van 2 augustus 2023 van de Raad, en naar rapporten en nieuwsberichten over de situatie in Afghanistan. Hij meent dat hij bij terugkeer zal worden vervolgd door de taliban en dat de taliban als actor van vervolging moeten worden gezien.

De documenten die verzoeker bij zijn aanvullende nota voegt betreffen:

- loonbrieven van de maanden juli en augustus 2024 en van de maand november 2024;
- een doktersattest waarin de arts verklaart dat verzoeker niet in staat is te werken van 10 tot en met 13 december 2024, om reden van ziekte.

4. Voorafgaand

4.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt: *“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”*

Deze wetsbepaling houdt niet in dat de Raad op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nrs. 227.364 en 227.365).

4.2. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU, met name ervoor zorgen dat het daadwerkelijk rechtsmiddel een volledig en ex nunc onderzoek omvat van zowel de feitelijke als juridische gronden, met inbegrip van, indien van toepassing, een onderzoek van de behoefte aan internationale bescherming.

4.3. Het wettelijke kader omtrent de samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepalingen dienen te worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijs-materiaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met (a) alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, (b) de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen, samen met informatie over de vraag of de verzoeker aan vervolging of ernstige schade is blootgesteld of zou kunnen worden blootgesteld en (c) de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van de verzoeker.

Consistentie, voldoende detaillering alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban in Afghanistan een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen aldaar en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan worden opgemerkt dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in het land voorhanden is. Evenwel blijft duidelijk dat de berichtgeving uit en over Afghanistan niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en dat nieuwe bronnen zijn verschenen, zoals wordt geattesteed door de voorgelegde landeninformatie. Bij het opstellen van de rapporten heeft EUAA daarenboven gebruik gemaakt van informatie afkomstig van zowel gouvernementele als niet-gouvernementele (internationale) organisaties. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn.

De Raad herinnert er verder aan dat zowel de richtlijnen van UNHCR als de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA niet bindend zijn. Artikel 11, derde lid van de Verordening 2021/2303/EU van het Europees Parlement en de Raad van 15 december 2021 inzake het Asielagentschap van de Europese Unie en tot intrekking van Verordening nr. 439/2010/EU houdt wel volgende verplichting in: *“Bij de beoordeling van verzoeken om internationale bescherming houden de lidstaten rekening met de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren, onverminderd hun bevoegdheid om te besluiten op individuele verzoeken om internationale bescherming.”* Ten slotte merkt de Raad op dat de richtlijnen van UNHCR en de gemeenschappelijke analyse en richtsnoeren van EUAA de asielinstanties niet ontslaan van hun verplichting om, conform artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking), over te gaan tot een volledig en ex nunc onderzoek van zowel de feitelijke als juridische gronden.

De Raad zal zich bij de actuele beoordeling van de door verzoeker voorgehouden nood aan internationale bescherming laten leiden door de meest recente landeninformatie, in casu bestaande uit diverse bronnen, die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt en die hem door beide partijen wordt aangereikt. Verzoekers verzoek wordt daarbij afzonderlijk en op individuele wijze onderzocht en beoordeeld, rekening houdend met de concrete situatie in zijn land van herkomst, alsook met de individuele elementen die hij zelf aanbrengt. Bovendien betreft het de beoordeling van de situatie in het land van herkomst van verzoeker zoals deze bestaat op het ogenblik van het vellen van het onderhavige arrest. De appreciatie van de feiten in het licht van de bestaande situatie in het land van herkomst gebeurt namelijk in elk stadium van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt vast dat er in casu een veelheid aan voldoende recente, uitgebreide en gedetailleerde landenrapporten, informatie en bijdragen beschikbaar is en door beide partijen worden aangeleverd, die afkomstig is van een breed scala aan bronnen. De beschikbare landeninformatie werd door beiden partijen aangevuld en geactualiseerd, met onder meer de EUAA *“Afghanistan - Country Focus”* van november 2024. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende actuele, betrouwbare en omvattende informatie voorligt die toelaat om een gedegen gedegen inschatting te maken van de situatie in verzoekers land en regio van herkomst en om tot een oordeel te komen omtrent verzoekers voorgehouden nood aan internationale bescherming, in het licht van deze situatie, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

4.5. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing moeten steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen worden genomen.

5. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

A. Bijzondere procedurele noden

5.1. Verzoeker betoogt dat de verwerende partij ten onrechte géén bijzondere procedurele noden in zijn hoofd vaststelt.

Artikel 48/9, § 4 van de Vreemdelingenwet inzake bijzondere procedurele noden bepaalt het volgende: *“De ambtenaren van de Dienst Vreemdelingenzaken en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen beoordelen of de verzoeker om internationale bescherming bijzondere procedurele noden heeft en nemen deze in acht door het verlenen van passende steun tijdens de procedure, voor zover deze noden voldoende zijn aangetoond en voor zover de in dit hoofdstuk bedoelde rechten in het gedrang zouden komen en hij niet zou kunnen voldoen aan de hem opgelegde verplichtingen. De beoordeling van de bijzondere procedurele noden is op zich zelf niet vatbaar voor beroep.”* Het feit dat de evaluatie van de bijzondere procedurele noden op zich niet vatbaar is voor beroep verhindert niet dat die evaluatie wordt bekritiseerd in het kader van een beroep ingesteld tegen de beslissing tot verwerping van het verzoek om internationale bescherming.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker noch bij zijn registratie op de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ), noch in de vragenlijst *“bijzondere procedurele noden”* van de DVZ van 10 maart 2021 en 14 december 2021 enig (medisch of psychologisch) probleem aankaartte (AD CGVS, stuk 7). Bij de DVZ verklaarde hij dat zijn gezondheidstoestand *“goed”* was (Verklaring volgend verzoek, 14 december 2021, vraag 12). Evenmin bracht hij dergelijke elementen aan tijdens zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS.

Ook in het kader van deze beroepsprocedure brengt verzoeker geen concrete en geobjectiveerde elementen aan, zoals medische of psychologische stavingstukken, waaruit zou blijken dat hij bijzondere procedurele noden heeft. Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij onderweg veel zwarte sneeuw heeft gezien, dat hij getraumatiseerd is en dat een illegale reis naar Europa een traumatische ervaring is, maar hij laat verder geheel na hieromtrent enige toelichting te verschaffen of enig objectief medisch stuk voor te leggen dat zijn beweerd trauma kan staven.

Wat betreft verzoekers verklaring dat hij een hernia heeft opgelopen en het medisch attest gevoegd bij de aanvullende nota van 10 december 2024, merkt de Raad op dat het medisch attest geen diagnose bevat. Uit het medisch attest kan niet blijken dat verzoeker niet kan werken omwille van een hernia, enkel dat hij van 10 tot en met 13 december 2024 niet in staat was om te werken wegens ziekte. Ook kan hieruit niet blijken dat ten tijde van het persoonlijk onderhoud de verwerende partij ten onrechte heeft besloten dat geen bijzondere procedurele noden in zijn hoofd konden worden vastgesteld.

Verzoeker toont bijgevolg niet aan dat in de bestreden beslissing onterecht wordt overwogen dat hij geen elementen kenbaar heeft gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken en dat het CGVS evenmin dergelijke noden in zijn hoofd heeft kunnen vaststellen.

Verzoeker houdt in het verzoekschrift het tegendeel voor, maar staat dit niet aan de hand van stavingstukken, laat staan dat kan worden aangenomen dat hij zou kampen met psychologische problemen die van zulke aard zouden zijn dat hij niet of onvoldoende bij machte zou zijn (geweest) om zijn procedure internationale bescherming te doorlopen, om in dit kader de verschillende gehoren te volbrengen en om zijn asielrelaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten, en dit omdat hem niet de nodige bijkomende steunmaatregelen werden verleend.

De Raad herhaalt dat verzoeker geen enkel medisch of ander attest neerlegt waaruit zou kunnen worden afgeleid dat hij daadwerkelijk een trauma kent; laat staan dat hij zou aantonen dat deze beweerd problemen van zulke ernstige aard zouden zijn dat deze van invloed (konden) zijn op zijn vermogen om op een zelfstandige en volwaardige wijze deel te nemen aan de procedure om internationale bescherming en zijn relaas daarbij op een gedegen wijze uiteen te zetten. Verzoeker verduidelijkt niet op welke wijze hij niet bij machte was om op volwaardige, functionele en zelfstandige wijze aan de procedure deel te nemen alsook te verduidelijken welke elementen van invloed hadden kunnen zijn op de bestreden motivering en beslissing. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt voorts nog dat het onderhoud op een normale wijze heeft plaatsgevonden en dat verzoeker zijn relaas op een zelfstandige en functionele manier kon uiteenzetten. Zo verklaarde verzoeker in het begin van het persoonlijk onderhoud dat het goed ging met zijn gezondheid en dat het interview bij de DVZ goed was verlopen, behalve dat een aantal zaken niet correct waren genoteerd die hij dan vervolgens corrigeerde (NPO, p. 3-4). Nergens formuleerde verzoeker of diens advocaat enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het persoonlijk onderhoud. Ook aan het einde van het persoonlijk onderhoud formuleerden verzoeker en diens advocaat geen opmerkingen inzake eventuele psychologische problemen in hoofd van verzoeker die van invloed zouden zijn geweest op zijn verklaringen. Bovendien vroeg en ontving verzoeker een kopie van de notities van het persoonlijk onderhoud bij het CGVS en maakte hij hierover geen opmerkingen in de voormelde zin over aan deze dienst. Aldus wordt hij, overeenkomstig

artikel 57/5quater, § 3, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, geacht in te stemmen met de inhoud van deze notities van het persoonlijk onderhoud en kan hij heden bezwaarlijk voorhouden dat deze inhoud dermate zou zijn gekleurd door de voormelde, niet-gestaafde psychologische problemen. Verzoeker toont daarbij niet in concreto aan dat, waar of op welke wijze deze zelfverklaarde problemen van invloed zouden zijn geweest op zijn gezegden, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of hoe zulks van invloed zou zijn geweest op de behandeling en de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. De Raad besluit dat verzoeker niet concreet aantoont of hardmaakt dat er in casu steunmaatregelen hadden moeten worden genomen. Evenmin preciseert hij waaruit deze steunmaatregelen dan wel hadden moeten bestaan. Voorts duidt hij niet hoe dit van invloed had kunnen zijn op de behandeling van zijn verzoek om internationale bescherming of de in de bestreden beslissing gedane beoordeling. Door louter te stellen dat een goed verlopen gehoor niet impliceert dat er geen bijzondere maatregelen moeten worden genomen en dat het ontbreken van een stavingstuk met betrekking tot zijn psychologische problemen niet betekent dat hij geen problemen heeft, kan verzoeker hier niet anders over doen denken. Hij toont daarom niet aan dat de verwerende partij verkeerdelijk heeft besloten dat zijn rechten in het kader van de gevoerde procedure werden gerespecteerd en dat hij heeft kunnen voldoen aan zijn verplichtingen.

B. Verzoekers vluchtrelaas

5.2. Bij terugkeer naar Afghanistan vreest verzoeker door de taliban te worden gedood.

5.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban en evenmin aan de dood van zijn vader op de manier zoals hij het beschreef.

De verwerende partij baseert zich daarvoor op volgende bevindingen:

- (i) verzoeker biedt onvoldoende zich op zich persoonlijke situatie voorafgaand aan zijn komst naar België, daar (a) verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over zijn familiesamenstelling; de opeenvolgende verklaringen over zijn familiaal netwerk zijn immers niet compatibel en (b) verzoeker geen overtuigende verklaringen aflegt over zijn land(en) van eerder verblijf, waardoor zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd;
- (ii) verzoekers verklaringen over zijn persoonlijke problemen met de taliban blijken niet overtuigend met name omdat (a) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader was verwickeld in een drugshandel met een functionaris van de voormalige Afghaanse overheid gelet op zijn niet-consistente verklaringen waarbij het tevens niet aannemelijk is dat hij pas vier dagen na zijn vaders dood op de hoogte zou zijn gesteld van deze handelsactiviteiten, (b) er twijfels rijzen met betrekking tot de problemen die zijn gezin kende met de taliban omwille van zijn vaders vermeende handelsactiviteiten, gelet op verzoekers weinig doorleefde verklaringen over de dood van zijn vader alsook zijn vage en inconsistente verklaringen over de twee talibanbezoeken, (c) verzoeker na zijn tweede terugkeer naar Afghanistan geen persoonlijke aanvaringen of confrontaties kende met de taliban in de hele loop van zijn verblijf aldaar en (d) hij nietszeggende verklaringen aflegt over de situatie van zijn familieleden na zijn vertrek uit Afghanistan in december 2019.

De verwerende partij besluit dat, gelet op de vastgestelde inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en ongerijmde wendingen, geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers beweerde problemen met de taliban en evenmin aan de dood van zijn vader op de manier zoals hij het beschreef en dat de door hem neergelegde documenten niet kunnen leiden tot een andere besluitvorming.

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vast-stellingen.

Na lezing van het administratief dossier, stelt de Raad vast dat deze bevindingen van de verwerende partij met betrekking tot het vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, steun vinden in het administratief dossier, betrekking hebben op de kern van het asielrelaas alsook pertinent en correct zijn.

Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, te verklaren of te weerleggen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft, zoals hierna zal blijken.

5.4. De Raad herinnert er vooreerst aan dat een verzoeker om internationale bescherming, conform artikel 48/6, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek zo spoedig mogelijk aanbrengt en dat hij zijn volledige medewerking verleent aan de bevoegde autoriteiten om de elementen ter staving van zijn verzoek zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet vast te stellen. Het komt verzoeker dus vooreerst toe alle nodige elementen te verschaffen die nodig zijn voor een correcte beoordeling van de feiten en omstandigheden waarop hij zich beroept en om over te kunnen gaan tot de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming. Deze elementen omvatten onder meer de verklaringen van de verzoeker en alle documentatie of stukken in zijn bezit met betrekking tot zijn identiteit, nationaliteit(en), leeftijd, achtergrond, ook die van de relevante familieleden, land(en) en plaats(en)

van eerder verblijf, eerdere verzoeken, reisroutes, reisdocumentatie en de redenen waarom hij een verzoek om internationale bescherming indient.

5.5. Wat betreft de vaststelling dat zijn verklaringen over zijn familiesamenstelling tegenstrijdig en niet-compatibel zijn, meent verzoeker dat de verwerende partij hem ten onrechte kwalijk neemt dat de samenstelling van zijn familie een beetje verschilt van zijn verklaringen in 2013.

Dit betoog overtuigt evenwel niet.

Hoewel er een aanzienlijke periode zit tussen zijn twee interviews bij de Dienst Vreemdelingenzaken, benadrukt de Raad dat verzoeker verklaringen aflegt wat betreft zijn gezinsleden, waarvan redelijkerwijs mag worden verwacht dat een verzoeker om internationale bescherming doorheen zijn asielprocedure hierover eenduidige en consistente verklaringen aflegt. In casu blijken het hier niet te gaan om kleine verschillen, maar wel om zeer verschillende verklaringen over verzoekers burgerlijke stand, het aantal broers en zussen en hun namen.

Door louter te stellen dat hij geen belang heeft bij het afleggen van onjuiste verklaringen over zijn gezinssamenstelling alsook te verklaren dat hij nog zeer jong was in 2013 en op aanraden van de mensensmokkelaar andere namen voor zijn broers en zussen heeft opgegeven, brengt verzoeker geen dienstige argumenten aan die een aannemelijke verklaring bieden voor deze tegenstrijdige verklaringen over zijn familiesamenstelling. Verzoeker herhaalt bovendien een betoog dat hij reeds heeft aangevoerd bij het CGVS en dat in de bestreden beslissing terecht niet worden weerhouden, zoals terdege wordt gemotiveerd als volgt: *“Over het plotse bestaan van uw tweede broer beweert u dat uw smokkelaar ten tijde van uw eerste reisweg u had geadviseerd om niet hun juiste namen te gebruiken (CGVS p.11). Nog los van het gegeven dat niet worden ingezien waarom u aan de asielinstanties valse namen zou opgeven voor uw broer(s) en zussen gezien de medewerkingsplicht die ook toen op uw schouders rustte, is het een raadsel waarom u dit principe dan maar gedeeltelijk zou toepassen. U liet namelijk wel tijdens uw beide asielprocedures in België een zus met de naam Z./Z. optekenen (zie supra), waardoor uw verklaring dus eigenlijk geen steek houdt.”*

Tevens wordt terecht aangehaald dat verzoeker geen verklaring biedt voor zijn tegenstrijdige verklaringen wat betreft zijn burgerlijke stand en de naam van zijn oudste broer waar in de bestreden beslissing terdege het volgende wordt gemotiveerd: *“Dat u uw echtgenote de eerste keer niet vermeldde omdat jullie toen enkel een nikah hadden voltrokken (= islamitische huwelijksovereenkomst) zonder een feest te hebben georganiseerd, en zij evenmin bij u kwam wonen (CGVS p.12), neemt immers niet weg dat u haar toch had kunnen opnoemen aangezien men u bij de DVZ ook gevraagd heeft of u religieus gehuwd en/of verloofd was (verklaring DVZ d.d. 06/03/2013, vragen 16 en 19). Dat voorts uw oudere broer ook onder de naam N. als W. bekend is (CGVS p.3-4), acht het CGVS op zich niet onaannemelijk doch er kan wel worden afgevraagd waarom u bij uw eerste verzoek zijn ene naam zou opgeven en bij uw tweede verzoek de andere.”*

Verzoeker laat dit motief volledig ongemoeid, laat staan dat hij het weerlegt.

5.6. Voorts wordt in de bestreden beslissing terdege gemotiveerd dat er vraagtekens moeten worden geplaatst bij verzoekers beweerde landen van eerder verblijf voor de periode 2013-2019, dit is voor hij in november 2019 terugging naar Afghanistan.

Dienaangaande wordt in de bestreden beslissing immers geheel terecht gesteld:

“Het CGVS plaatst ook vraagtekens bij uw landen van eerder verblijf, in het bijzonder betreffende de periode tussen 22 april 2013 (Eurodac-treffer Italië) en 4 februari 2019 (Eurodac-treffer Frankrijk). Uit de beschrijving van uw reisweg bij de DVZ blijkt dat u ten tijde van die eerste vingerafdruk 3 à 4 weken in Italië was om vervolgens door te steken naar Frankrijk, waar u gedurende 8 maanden verbleef (in Parijs). Na deze tijdspanne ging u verder naar België, naar eigen zeggen omdat dit in uw doel was van in het begin (verklaring DVZ d.d. 10/03/2021, vraag 17). Dat u in deze 8 maanden geen asiel aangevraagd hebt, hetzij in Frankrijk, hetzij in België (door eerder naar hier door te reizen) is op zich al opvallend, want u verklaarde Afghanistan eerder te hebben ontvlucht omdat uw leven in gevaar was door een landconflict dat toen nog niet opgelost was (CGVS p.19). Nog veel opmerkelijker is dat u na één maand België alweer verliet in 2014 zonder hier een verzoek om internationale bescherming te doen, u daarna terugkeerde naar Frankrijk en u maar liefst 5 jaar wachtte alvorens daar dergelijk verzoek in te dienen, en dus bewust het risico nam om naar Afghanistan te worden teruggestuurd in geval van een aanhouding voor illegaal verblijf (verklaring DVZ d.d. 10/03/2021, vraag 37). Hiernaar gepeild tijdens het persoonlijk onderhoud, opperde u dat u niet wenste te worden teruggestuurd naar Slovenië vanwege uw eerdere vingerafdrukken in dat land en dat u dacht dat uw vingerafdrukken na 5 jaar zouden worden gewist (CGVS p.20), hetgeen niet kan overtuigen. Indien u werkelijk een vrees koesterde ten aanzien van uw land van herkomst, Afghanistan, dan kan worden verwacht dat u een asielprocedure opstart (of voortzet) eens aangekomen in een veilig land aangezien een terugleiding naar een van deze veilige landen – op basis van slechts een veronderstelling – niet opweegt tegenover een repatriëring naar Afghanistan. Daarnaast is het niet aannemelijk dat u zich niet meer zou geïnformeerd hebben naar de modaliteiten van de asiel- en Dublinprocedure. Het feit dat u in al die jaren geen asielaanvraag indiende in Frankrijk maar dat wel pas deed op 4 februari 2019 klemmt overigens met uw verklaringen over uw toenmalige asielmotieven. Naar eigen zeggen was het landconflict tussen uw familie en die van D.M. 5 à 6 jaar na uw eerste vertrek uit Afghanistan opgelost, hetgeen overeenkomt met de periode

2017-2018 (CGVS p.19). Dit betekent dat er op het moment van uw verzoek in Frankrijk geen sprake meer was van een concrete vrees bij terugkeer, waardoor het geen steek houdt dat u zich toen wel aanbood bij de Franse asielinstanties maar niet in de vele jaren vóór 2017-2018 toen uw vrees er naar eigen zeggen wel nog was. Nog een vaststelling dus die er op wijst dat u geen open kaart wil spelen over uw situatie voorafgaand aan dit verzoek. Kortom, gezien bovenstaande observaties kan uw bewering, als zou u van begin 2014 tot begin 2019 doorlopend in Frankrijk hebben verbleven niet zonder meer worden weerhouden, en kan niet worden uitgesloten dat u in deze lange periode in andere landen verbleven bent.” (eigen onderlijning)

Het betoog van verzoeker dat de verwerende partij op basis van vermoedens zijn geloofwaardigheid in twijfel trekt en dat in zijn dossier geen enkel gegeven voorhanden is waaruit kan blijken dat hij in de periode tussen 2014 en 2019 in een ander Europees land heeft verbleven of asiel heeft aangevraagd, doet op geen enkele wijze afbreuk aan voormelde bevindingen die steun vinden in de stukken van het administratief dossier en verzoekers eigen verklaringen. De Raad stipt hierbij aan dat de aannemelijkheid van verzoekers verklaringen werd beoordeeld in het licht van de door hem geschetste omstandigheden en samen moet worden bekeken met zijn beweerde vrees voor vervolging. Op grond hiervan mocht de verwerende partij redelijkerwijs besluiten dat verzoeker geen open kaart speelt over zijn situatie voorafgaand aan zijn beschermingsverzoek, waardoor zijn bewering dat hij van 2014 tot 2019 in Frankrijk zou hebben verbleven niet kan overtuigen en dus ook niet kan worden uitgesloten dat hij in deze lange periode in andere landen heeft verbleven. Verzoeker laat na concrete elementen of dwingende argumenten aan te voeren die deze bevindingen in een ander daglicht kunnen stellen, laat staan ontkrachten of weerleggen.

5.7. Voorgaande vaststellingen tonen aan dat verzoeker, in tegenstelling tot wat hij beweert in zijn verzoekschrift, niet volledig heeft meegewerkt in zijn huidige beschermingsverzoek. De bevindingen in punten 5.5 en 5.6 doen dan ook terecht besluiten dat verzoeker onvoldoende zicht biedt op zijn persoonlijke situatie voorafgaand aan zijn komst naar België waardoor zijn algemene geloofwaardigheid wordt ondermijnd.

5.8. Wat betreft de beweerde samenwerking van zijn vader met een commandant van de mujaheddin, motiveert de verwerende partij hierover op goede gronden: *“Om te beginnen oogt het weinig aannemelijk dat uw vader verwickeld was in een drugshandel met A.K., een functionaris van de voormalige Afghaanse overheid.”*

De verwerende partij komt tot dit besluit op grond van twee bevindingen, met name:

- *“U verklaarde tweemaal dat uw vader hiermee begon sinds uw eerste vertrek uit Afghanistan [in 2012] (CGVS p.22, p.24). U beschreef echter ook dat uw hele familie (inclusief u en uw vader) kort voor uw vertrek uit Sharifkhel is moeten vluchten naar Mizgun Lei, een dorp zo’n 1 à 1,5 uur verderop met de auto, omdat jullie door een andere familie beschuldigd werden van moord in het kader van een landconflict. Twee van deze familieleden zouden aangesloten zijn bij de taliban, één van hen was zelfs taliban-districtshoofd (CGVS p.15-19). Met deze situatie in het achterhoofd lijkt het behoorlijk ongerijmd dat uw vader na uw vertrek in zee ging met een voormalige commandant van de mujaheddin (CGVS p.25), in plaats van onder de radar te blijven en verdere problemen met de taliban te vermijden.”*

En:

- *“Bovendien is het zo dat dit landconflict (en ook de bijhorende beschuldigingen van moord aan het adres van uw familie) pas 5 à 6 jaar na uw vertrek opgelost was en uw vader gedurende deze tijdspanne in Mizgun Lei is (moeten) blijven wonen (CGVS p.17-19). Bijgevolg is het praktisch onmogelijk dat hij na uw vertrek met de hasj die hij geteeld had “van eigen gronden” (CGVS p.24, p.28) deze drugshandel opzette, want u liet eerder uitschijnen dat het land dat uw vader bezat in de nabijheid van jullie huis Sharifkhel lag (CGVS p.9-10) en jullie eigenlijk niet zo heel veel grond hebben (CGVS p.24). Van eventuele gronden in Mizgun Lei of elders maakte u geen melding. Aldus zijn uw verklaringen niet consistent.”*

Uit de eerste bevinding blijkt duidelijk waarom de verwerende partij de samenwerking van zijn vader met een commandant van de mujaheddin vreemd vindt. Het betoog van verzoeker dat A.K. de macht in handen had en dat hij zijn vader zou beschermen tegen de taliban, is niet meer dan een a posteriori betoog dat duidelijk na reflectie over de bestreden beslissing is tot stand gekomen. Uit verzoekers verklaringen bij het CGVS blijkt dat zijn vader en A.K. elkaar kenden sinds de tijd van de mujaheddin en dat ze na verzoekers eerste vertrek in 2021 samen in de drugshandel stapten waarbij A.K. fungeerde als investeerder en ervoor zorgde dat verzoekers vader door de checkpoints van de politie geraakte daar A.K. zelf niet in bepaalde streken kon geraken wegens de aanwezigheid van de taliban (NPO, p. 22-24). Bovendien verklaarde verzoeker ook dat zijn vader niet eerder problemen zou hebben gekend omwille van zijn handel met A.K. (NPO, p. 24). Bijgevolg kan niet zomaar worden aangenomen dat verzoekers vader werkelijk door A.K. diende te worden beschermd.

Ten slotte doet verzoekers betoog geen afbreuk aan de tweede bevinding, waaruit blijkt dat het praktisch onmogelijk is dat zijn vader een drugshandel opzette met de hasj die hij had geteeld van eigen gronden aangezien zijn vader toen in Mizgun Lei woonde, hun gronden in de nabijheid van hun huis in Sharifkhel lagen en er van gronden in Mizgun Lei of elders geen melding werd gemaakt.

Verzoeker brengt geen concrete elementen of dwingende argumenten bij om voorgaande bevindingen te weerleggen of te ontkrachten.

5.9. Wat betreft verzoekers kennis over de vermeende handelsactiviteiten van zijn vader motiveert de verwerende partij in de bestreden beslissing terdege als volgt: *“Indien uw vader een handelsakkoord had gesloten met het toenmalige districtshoofd, kan ook worden afgevraagd waarom u pas vier dagen na zijn dood voor het eerst hiervan op de hoogte zou worden gesteld (CGVS p.20-21). Dat u hier eerder niet van afwist omdat men dat nooit tegen u had verteld en men in het algemeen als zoon dergelijke vragen niet durft te stellen aan zijn vader, zoals u tijdens het persoonlijk onderhoud argumenteerde (CGVS p.28), is hierbij weinig overtuigend. Volgens uw verklaringen was u immers de oudste zoon van uw gezin, een centrale rol die aanzienlijk veel verantwoordelijkheid met zich meedraagt in een rurale Pasjtoense gemeenschap zoals die waarin u moet zijn opgegroeid. U was voor uw eerste vertrek steeds betrokken bij de hasjteelt op jullie velden (CGVS p.9), die in de periode van uw eerste vertrek niet meer konden bewerkt worden wegens een landconflict (CGVS p.15). Logischerwijze kan worden verwacht dat u sedertdien begaan was met (of op zijn minst nieuwsgierig was naar) eventuele manieren waarop uw achtergebleven gezin haar inkomen vergaarde. U daarom gewezen op uw positie van oudste zoon in het gezin ondanks uw toenmalige verblijf in Europa, antwoordde u dat, wanneer u contact had met uw vader, hij vertelde dat hij hasj verkocht en hij net genoeg verdiende om uw gezin te onderhouden (CGVS p.28). Het is dan ook opvallend dat, na het landdispuut dat aan de basis van uw toenmalig vertrek lag, u wél wist dat uw vader plots terug geld kon verdienen door hasj te verkopen, maar u niets zou hebben af geweten van de plaats waarheen jullie waren werden getransporteerd, aan wie deze werden verhandeld en de noodzakelijke derde personen die bij dit hele proces betrokken waren. Hierbij aansluitend is het merkwaardig dat uw vaders handel met A.K. ook niet ter sprake kwam kort na uw eerste terugkeer, bijvoorbeeld toen u zelf zag dat uw vader 's vrijdags naar de bazaar vertrok met zijn hasj, of toen hij de laatste keer 's avonds en de daaropvolgende dagen niet naar huis kwam (CGVS p.29). Gezien uw vader onderweg op weg naar die bazaar langs politiecheckpoints moest passeren met de hasj (CGVS p.23), valt het moeilijk aan te nemen dat dit geen argwaan bij u zou hebben opgewekt en u blijkbaar vooraf geen vragen stelde hierover aan hem zelf of aan uw moeder.”*

Gelet op voorgaande bevindingen, kan van verzoeker redelijkerwijs worden verwacht dat hij meer kan vertellen over zijn vader en zijn vermeende handelsactiviteiten. Verzoekers gebrek aan kennis hierover ondermijnt in ernstige mate de geloofwaardigheid van zijn relaas en de ernst van zijn vrees. Verzoekers betoog dat de verwerende partij hem ten onrechte kwalijk neemt niet op de hoogte te zijn van 'zaken die hij niet wist' en over het hoofd ziet dat hij toen in een uitzichtloze situatie was als zwerver in Europa, vormt geen ernstig verweer aangezien dit alles zich reeds zou hebben afgespeeld toen verzoeker in 2019 terugkeerde naar Afghanistan.

5.10. In de bestreden beslissing wordt terecht aangestipt dat er twijfels rijzen met betrekking tot de problemen van zijn gezin met de taliban die door zijn vaders vermeende handelsactiviteiten zouden zijn teweeggebracht: *“Zo legde u in de eerste plaats weinig doorleefde verklaringen af over de dood van uw vader en de bezoeken van de taliban hierop volgend. Toen het CGVS u vroeg hoe uw vader gestorven was, moest u het antwoord schuldig blijven, u zou er geen idee van hebben (CGVS p.29). Nochtans werd zijn dode lichaam naar uw huis gebracht en blijkt uit uw verdere verklaringen dat u (mee) verantwoordelijk was voor zijn begrafenis en daarbij horende rituelen (CGVS p.21-22). Dat u geen weet hebt van zijn doodsoorzaak (die logischerwijze enigszins kon worden afgeleid uit het lijk) en u daar zelfs geen vermoeden of idee van heeft, is dan ook opmerkelijk. Daarnaast kon u ook niet zeggen hoeveel talibs er langs kwamen bij de mullah, wie deze personen waren en of de mullah hen kende (CGVS p.31). Als islamitisch geestelijke in een regio die door een fundamentalistische groep als de taliban wordt gedomineerd, is de kans nochtans vrij groot dat hij wist wie de personen waren die hem bezochten of tenminste een indicatie kon geven daarvan. En over het talibanbezoek bij uw moeder bleken uw verklaringen niet alleen vaag, maar ook inconsistent. Gepeild hoeveel personen er bij haar kwamen, meende u eerst dat uw moeder u dat niet had gezegd om meteen daarna aan te geven dat er twee van hen naar boven waren gekomen (CGVS p.31). Voorts gevraagd of deze talibs ook binnenin uw huis waren gekomen, antwoordde u eerst dat dit niet het geval was en dat zij enkel met uw moeder hadden gesproken aan de (voor)deur van jullie huis. Vervolgens sprak u zichzelf tegen door te verklaren dat u eigenlijk niet weet of de belagers in kwestie het huis hadden doorzocht (CGVS p.32). Of deze individuen, naast de vraag waar u zich bevond, nog andere zaken zeiden tegen uw moeder, had u trouwens ook het raden naar (CGVS p.32). Het is niet aannemelijk dat zij u hierover zo weinig zou hebben verteld, laat staan dat jullie dit niet uitvoeriger zouden hebben besproken. Diezelfde vaststelling gaat op voor uw verklaringen over de mullah.*

De vaststelling dat u zo weinig weet over beide talibanbezoeken springt des te meer in het oog gelet op uw verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken daaromtrent. Daar liet u optekenen dat de taliban na de dood van uw vader naar u op zoek was omwille van het volgende: *“Ze wilden weten waarom we zaken deden met iemand van de overheid. Ze dachten dat we voor hen spioneerden (sic.) en ik moest mij verantwoorden bij hen”,* wat impliceert dat de taliban dit ofwel tegen de mullah, ofwel tegen uw moeder moet hebben gezegd tijdens voormelde bezoeken (zie DVZ-verklaring volgend verzoek d.d. 14 december 2021, vraag 16). Uit uw verklaringen afgelegd op het persoonlijk onderhoud blijkt daarentegen dat de mullah enkel tegen u zei *“er waren talibs op zoek naar jou, die waren hier geweest”* waarna hij terug naar zijn moskee ging (CGVS

p.30-31); aan uw moeder zou de taliban enkel hebben gevraagd “waar is Q?”. Van eventueel andere informatie die zij gaven bleek u, zoals eerder vermeld, niet op de hoogte (CGVS p.32). Dat u de boodschap van de taliban bij de DVZ een stuk uitgebreider weergaf dan op de zetel van het CGVS, doet dan ook vreemd aan en wijst er andermaal op dat u geen geloofwaardig relaas naar voren schuift.”

Door louter te stellen dat hij alles heeft verteld over de dood van zijn vader en het bezoek van de taliban, alsook dat hij geen elementen mag verzinnen om de verwerende partij van een antwoord te voorzien, brengt verzoeker geen concrete, ernstige en geobjectiveerde elementen of argumenten bij die voorgaande bevindingen kunnen ontkrachten of weerleggen.

5.11. In de bestreden beslissing wordt ook terecht aangestipt dat het eigenaardig is dat verzoeker na zijn tweede terugkeer geen persoonlijke aanvaringen of confrontaties met de taliban kende in de hele loop van zijn verblijf aldaar. Verzoeker stelt dat de verwerende partij over het hoofd ziet dat hij zeer kort in Afghanistan verbleef, maar hij gaat met dit betoog geheel voorbij aan volgende terechte bevindingen: *“Zij hadden immers tal van kansen om u voor uw vertrek aan te treffen, zeker ook wetende dat uw hele regio onder hun bewind stond (CGVS p.21). Zo beweerde u dat er op de dag dat jullie het lijk van uw vader ontvingen een aankondiging in uw dorp werd gedaan omtrent zijn begrafenis, die diezelfde dag plaatsvond (CGVS p.29-30). Een moment bij uitstek dus voor de taliban om u aan te treffen, temeer daar het nieuws zich ook al in andere dorpen verspreid had, zoals u beschreef (CGVS p.30). Daarenboven had de groepering u ook kunnen onderscheppen in uw eigen huis na uw bezoek aan de moskee, ofwel toen u te voet onderweg was naar uw schoonvader, ofwel in het huis van uw schoonvader zelf (CGVS p.32). De taliban kende immers uw adres al – getuige daarvan het eerdere bezoek aan uw moeder – en zij hadden u zonder veel moeite kunnen volgen van daaruit. Echter haalt u dergelijke confrontaties nergens aan. De passiviteit waarmee de taliban in uw geval te werk ging, staat in schril contrast met de koelbloedigheid waarmee zij uw vader zouden hebben gedood, en is niet geloofwaardig. Hetzelfde kan overigens worden gezegd over de handelswijze van uw moeder. Er kan namelijk niet worden ingezien waarom u de rest van uw gezin in het huis achterliet toen u zich de laatste keer naar het huis van uw oom wendde, en u met andere woorden bewust het risico nam dat de taliban hen zou komen belagen (CGVS p.32). Dat uw moeder pas ’s avonds naar uw schoonvader ging en de volgende ochtend alweer terugkeerde naar uw huis, kan om diezelfde reden niet overtuigen (CGVS p.33). Dat zij dit deed om dat de taliban anders een leeg huis zou aantreffen en zij anders in alle dorpen zouden op zoek gaan naar u, evenmin (CGVS p.33). Het feit dat zowel zij als uw schoonvader in die periode meerdere keren op en af gingen tussen uw huis en dat van uw schoonvader, moet voor de taliban ongetwijfeld veel opvallender geweest zijn en had hen rechtstreeks naar uw schuilplaats kunnen leiden.”* Bovendien blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij meer dan drie weken in Afghanistan verbleef (NPO, p. 21), wat toch een beduidende periode betreft.

Voorgaande bevindingen klemmen te meer gelet op verzoekers nietszeggende verklaringen over de situatie van zijn familieleden na zijn vertrek: *“U meende dat u niet wist of zij nog problemen kenden en dat, mochten er problemen geweest zijn, zij u dat toch niet zouden vertellen (CGVS p.34-35). Anderzijds stelde u dat uw moeder u dat niet openlijk kan vertellen omdat het wifi-netwerk dat ze gebruikt om u te contacteren geïnstalleerd werd door de taliban (CGVS p.34-35). Echter lijkt u hiermee te vergeten eerder te hebben aangegeven dat, wanneer u met uw moeder belt, zij volgens u de situatie als ernstig beschrijft en daarover haar beklag doet, een bewering waaruit blijkt dat het toch mogelijk moet zijn om u over eventuele verdere escalaties van uw problemen in te lichten (CGVS p.14-15). Dat uw relaas geen concreet vervolg kent, is opnieuw een aanwijzing dat u niet in het vizier van de taliban stond en dit evenmin het geval is mocht u naar uw land van herkomst terugkeren.”*

5.12. De Raad wijst er hierbij op dat de motivering als geheel moet worden gelezen en niet als samenstelling van componenten die elk op zich de beslissing kunnen dragen. Het is immers het geheel van de vaststellingen in verband met zijn verklaringen op grond waarvan de verwerende partij oordeelde dat het verzoekers relaas aan geloofwaardigheid ontbreekt.

Gelet op de voormelde inconsistenties, onwaarschijnlijkheden en ongerijmde wendingen, zoals uiteengezet in punten 5.8 tot en met 5.11, kan terecht worden besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers problemen met de taliban en evenmin aan de dood van zijn vader op de manier zoals hij het beschreef.

Voorts komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn verklaringen en het vluchtrelaas, het geven van post factum-verklaringen, het louter vergoelijken en minimaliseren van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden, het opwerpen van losse beweringen en het bekritisieren en tegenspreken van de gevolg-trekkingen en conclusies van de verwerende partij, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de motieven in de bestreden beslissing kunnen weerleggen of ontkrachten. Dergelijk verweer is niet dienstig om de pertinente vaststellingen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

5.13. De Raad stelt verder vast dat verzoeker in voorliggend verzoekschrift geen concreet verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem in de loop van de administratieve procedure neergelegde documenten zodat de Raad om dezelfde redenen als de verwerende partij deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijskrachtige stukken van de door hem voorgehouden nood aan internationale bescherming.

5.14. Gelet op wat voorafgaat, besluit de Raad dat verzoeker er niet in slaagt om de in de bestreden beslissing gedane onaannemelijkheden en tegenstrijdigheden in zijn vluchtrelaas te verklaren of te weerleggen. De bevindingen van de commissaris-generaal over verzoekers vluchtrelaas, zoals uitgebreid weergegeven in de motieven van de bestreden beslissing, vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent en correct. Ze blijven aldus overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, besluit de Raad samenvattend en in navolging van de commissaris-generaal dat aan verzoekers vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht.

Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Aldus blijkt niet dat verzoeker voor zijn komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond. Evenmin zijn daartoe andere concrete indicaties.

C. Vrees omwille van een (toegeschreven) verwestering

5.15. Verzoeker vestigt in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota de aandacht op zijn verblijf in België en zijn vrees voor vervolging vanwege de taliban wegens verwestering.

5.16. Op basis van de objectieve landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan in dit verband volgende analyse worden gemaakt van de algemene context in Afghanistan.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 18). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving.

Sinds de machtsovername door de taliban in augustus 2021 houdt de conservatieve opperste leider Hibatullah Akhundzada steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender. In een rapport van januari 2024 wordt gesteld dat de rol van Akhundzada als diegene die de finale zeg heeft over de meeste beleidsaspecten ondertussen verankerd is, al blijft discussie bestaan over de richting inzake binnenlands en buitenlands beleid (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 26).

Er is volgens de beschikbare bronnen geen ruimte voor politieke oppositie en de 'civic space' wordt door organisatie Civicus, een internationaal netwerk van maatschappelijk middenveldorganisaties, beschouwd als gesloten. Afghaanse lokale media en middenveldorganisaties krijgen steeds meer restricties opgelegd. Zo is elke berichtgeving over mensenrechten en kritiek op de taliban als de 'legitieme heersers' verboden, wat leidt tot zelfcensuur bij de nog actieve journalisten in Afghanistan. Tevens werd de VN Speciale Rapporteur over de mensenrechtensituatie in Afghanistan de toegang tot het land ontzegd in augustus 2024. Dit resulteert in een situatie waarin het steeds moeilijker wordt om betrouwbare en up-to-date informatie over het land te krijgen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 13, 23, 24). De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 21 en november 2024, p. 27). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen (EUAA, *"Afghanistan - Country*

Focus", december 2023, p. 24). De MPVPV wordt omschreven als een invloedrijke instelling die direct rapporteert aan de opperste leider over belangrijke thema's.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 20) streven een zuivering van de Afghaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De de facto-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 94, 101; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 136). Er is een curriculum goedgekeurd voor mannelijke en vrouwelijke madrassas maar de de facto-autoriteit heeft geen richtlijnen gegeven over algemene vakken. Volgens een assistent professor verbonden aan de American University of Afghanistan hebben sommige madrassa's dit aangegrepen om in hun curriculum niet-religieuze en wetenschappelijke onderwerpen op te nemen omdat meisjes geen toegang hebben tot secundair onderwijs. Dit is evenwel volgens deze expert niet op uniforme wijze doorgevoerd. Het curriculum van madrassa's die worden gefinancierd door hoge functionarissen van de de facto autoriteit weerspiegelt hun persoonlijke visie wat resulteert in sommige 'erg moderne' en andere 'conservatieve' madrassa's (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 106-107, 136).

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De de facto-talibanregering, evenals de provinciale de facto-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de VN dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA, "*Afghanistan security situation*", augustus 2022, p. 29-31 en EUAA, "*Afghanistan targeting of individuals*", augustus 2022, p. 41 ev.).

Op 31 juli 2024 hebben de de facto-autoriteiten de zogenaamde moraliteitswet aangenomen waarin, enerzijds, een aantal verboden handelingen voor het grote publiek worden geformuleerd, en anderzijds, de verantwoordelijkheden van en de gedragscode voor het MPVPV-personeel worden uiteengezet. De wet bevat onder meer voorschriften die toezien op gendersegregatie in het openbaar leven, een voorwaarde opdat vrouwen het huis kunnen verlaten.

Het is vrouwen verboden om naar vreemde mannen te kijken, terwijl het mannen niet is toegestaan te kijken naar het gezicht of het lichaam van niet-verwante vrouwen. De moraliteitswet bevat zowel voor vrouwen als mannen kledijvoorschriften, zoals voor vrouwen het bedekken van het gehele lichaam en hun aangezicht om sociale onrust te vermijden (sinds mei 2022 geldt deze instructie om hun aangezicht te bedekken bij voorkeur door middel van een burka), en bevat tevens het verbod van een on-islamitische haarstijl en het scheren van een baard korter dan de voorgeschreven lengte voor mannen. De wet specificeert verder een aantal inbreuken waaronder het niet bidden, het niet deelnemen aan verplichte (gezamenlijke) gebeden en het sluiten van vriendschap met niet-moslims of hen imiteren. Voorts is muziek tijdens bijeenkomsten of in woningen verboden en geldt er een verbod op ongehoorzaamheid van kinderen tegenover hun ouders. Verder bepaalt de moraliteitswet dat MPVPV- personeel ertoe gehouden is inbreuken door 'mentaal gehandicapte personen' en kinderen te beëindigen (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 30, 34-44). Over het algemeen gaat het om voorschriften die sinds de machtsovername bestonden en ook reeds werden afgedwongen, al zien sommige bronnen de codificatie als een indicatie dat deze regels strikter zullen worden toegepast en in een meer repressief en wreder systeem. Er is evenwel nog geen noemenswaardige toepassing van de moraliteitswet als dusdanig gemeld (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 29, 35).

Laster en ongefundeerde kritiek op de de facto-regering zijn verboden – al wordt opbouwende kritiek inzake nog on vervulde beloften van de taliban, die hun rol als legitieme heersers erkent tot op zekere hoogte gedoogd – en nationale en internationale ngo's moeten hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen. Verder is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hijab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afghaanse kleren en het groeien van een baard (EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", december 2023, p. 24; EUAA, "*Afghanistan - Country Focus*", november 2024, p. 24).

De de facto-autoriteiten hebben sinds de machtsovername enkele instructies gegeven in decreten en algemene richtlijnen, maar in de eerste jaren na de overname waren er weinig instructies op schrift beschikbaar. In plaats daarvan werden instructies en richtlijnen gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder sociale media en tijdens interviews met de media. Hoewel er nog steeds per decreet wordt geregeerd, heeft de de facto-regering het wetgevingsproces geformaliseerd, waarbij een commissie wetsvoorstellen beoordeelt voordat ze worden voorgelegd aan de uiteindelijke goedkeuring van de opperste leider. Uitgevaardigde decreten worden heden gebundeld en gepubliceerd in openbare bladen omdat de authenticiteit van decreten die op sociale media werden gepubliceerd moeilijk te controleren was en soms niet ernstig werd genomen. Ondanks een meer geformaliseerd proces, worden instructies nog steeds mondeling en in verschillende andere vormen gegeven, waarbij soms onduidelijkheid bestaat over hun juridische status. Lokale de facto-staatsdepartementen, evenals lokale afdelingen van de MPVPV, hebben bovendien hun eigen instructies uitgevaardigd, volgens UNAMA. Voorts verklaarde een anonieme internationale organisatie aan de COI-eenheid van het Zweedse migratieagentschap dat niet alle instructies worden gepubliceerd, waardoor het enige tijd kan duren voordat iedereen op de hoogte is van het bestaan ervan. De uitgevaardigde instructies blijven vaak vaag geformuleerd, wat ruimte laat voor verschillende interpretaties. Er wordt gesuggereerd dat de formuleringen opzettelijk vaag zijn gehouden om onder andere de ambiguïteit van het beleid te vergroten en ruimte te laten voor aanpassingen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 28-29). Dit resulteert in onzekerheid en kan leiden tot arrestatie voor wat legaal lijkt, terwijl sommige instructies worden aangekondigd maar dode letter blijven (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 95, geciteerd in COI Focus Afghanistan, *"Migratiebewegingen van Afghansen sinds de machtsovername door de taliban"* van 14 december 2023; EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 30, 32-33, 35). Functionarissen van de de facto autoriteiten op provinciaal niveau roteren op regelmatige basis wat een impact heeft op de lokale toepassing van restricties en verschillende bronnen zien een algemene trend waarbij instructies op meer uniforme wijze worden toegepast en lokale variaties verminderen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 31). Het is voor de Afghaanse bevolking evenwel nog steeds niet duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en er blijft volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm, ook na de publicatie van de moraliteitswet (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27). Binnen hun mandaat kan het MPVPV-personeel regels en instructies stapsgewijs afdwingen via een aanmaning, bedreiging, boetes, opsluiting of elke straf die het personeelslid passend acht en die niet tot de exclusieve bevoegdheid van een rechtbank behoort (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32). Opgelegde restricties lijken over het algemeen op striktere wijze afgedwongen te worden in rurale gebieden dan in steden zoals Kaboel en in sommige conservatieve gebieden zijn lokale waarden al in overeenstemming met opgelegde regels. Het MPVPV treedt evenwel strenger op in bepaalde periodes en was ook in Kaboel na de afkondiging van de moraliteitswet veel meer aanwezig (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 32).

In de periode 15 augustus 2021 tot 31 maart 2024 documenteerde UNAMA 1.003 gevallen waarbij de handhaving door MPVPV-personeel van voorschriften gepaard ging met schendingen van de fysieke en mentale integriteit van personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 27).

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en 'hudud'- en 'qisas'-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen. Verschillende gevallen van openbare geseling volgden op deze verklaring in het hele land. Lijfstraffen worden nog steeds regelmatig toegepast (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27 en november 2024, p. 47).

In het bijzonder wat betreft 'zina' – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. 'Zina' is één van de 'hudud'-misdaden (Nederlands ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 7, voetnoot 1). Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die samen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96) en van een video die in juni 2024 circuleerde van een jongen met sporen van seksueel misbruik en die volgens Afghaanse media door een lokale veiligheidscommandant was gestraft omdat hij telefoneerde met een meisje (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 39). In het Algemeen Ambtsbericht wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van 'zina' en dat het moeilijk is cijfers te vinden van aantallen lijfstraffen voor deze specifieke 'hudud'-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130).

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, *"Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban's second Emirate"*, van 15 juni 2022 in EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 30). Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

Door de beperkingen waaraan bronnen onderhevig zijn, bestaan er ook geen exacte cijfers over het aantal uitgevoerde lijfstraffen. UNAMA maakt melding van honderden gevallen van *"wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing"* waaronder openbare geseling, afranseling, zweepslagen en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. Ook AW en Rawadari rapporteerden gevallen van zweepslagen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27). De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot 'qisas'-straffen, 37 tot steniging en 103 tot 'hudud'-straffen zoals zweepslagen en amputatie (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, juni 2023, p. 130). Volgens de lokale media bron Hasht-e-Subh, op basis van cijfers van het de facto Hooggerechtshof en eigen berichtgeving, werden 715 personen (waarvan 136 vrouwen) onderworpen aan zweepslagen in de periode tussen de machts-overname en 17 augustus 2024 in de 31 Afghaanse provincies.

Deze straf werd opgelegd onder meer wegens buitenechtelijke relaties, diefstal maar ook het niet naleven van de kledijvoorschriften, het drinken van alcohol en het telefoneren met 'niet-mahram' personen (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 47).

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat de taliban een zeer 'soepele' bewijsstandaard hanteren. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de de facto-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 27).

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven op straat wordt gecontroleerd door leden van de MPVPV, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban alsook personen die mensenrechtenkwesaties onder de aandacht brachten (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23-24 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 20 en november 2024, p. 25). Volgens dr. Schuster hebben de taliban sociale media profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, december 2023, p. 98). Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam (Ministerie van Buitenlandse Zaken, *"Algemeen Ambtsbericht"*, juni 2023, p. 44). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (*"Ministry of Communications and Information Technology"*) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma's met *"immorele inhoud"* te beperken (EUAA, *"Afghanistan targeting of individuals"*, p. 44). Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet alleen sociale media netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden (Ministerie van Justitie, *"Algemeen Ambtsbericht Afghanistan"*, p. 44, 80, 116 en EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 25). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, *"Taliban's impact on the population"*, juni 2022, p. 23, waarnaar wordt verwezen in de EUAA *"Afghanistan targeting of individuals"*, augustus 2022). Er zijn ook taliban aanhangers online actief die bedreigende commentaren posten bij berichten van personen die kritiek uiten op de de facto regering en ijveren voor vrouwenrechten. Er is evenwel geen sterk bewijs dat om door de taliban gecoördineerde acties zouden gaan. Er wordt ook melding gemaakt van twee Afghanen in Duitsland die online kritiek hadden geuit op de taliban en wiens families in Afghanistan door de taliban werden gearresteerd (EUAA, *"Afghanistan - Country Focus"*, november 2024, p. 26, 45).

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de *"geloofsethiek en denkwijze"* van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te

krijgen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 december 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, maar ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 50-51).

Desalniettemin hebben taliban-functionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsook alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan en dat honderdduizenden Afghanen zijn gerepatriëerd vanuit Iran en Pakistan in 2024, waarbij zij materiële ondersteuning kregen om terug te keren naar hun regio van oorsprong. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en de informatie hierover blijft beperkt en anekdotisch. Volgens persberichten stuurde Frankrijk in maart 2023 één Afgaanse man en Duitsland in maart 2024 28 Afghanen gedwongen terug. Het ging telkens om personen die criminele feiten hadden gepleegd. Volgens Der Spiegel werden deze personen opgesloten bij terugkeer maar na een week weer vrijgelaten, terwijl een aantal onder een vorm van huisarrest geplaatst en ondervraagd werden. Een prominent activist voor het recht op onderwijs voor meisjes werd begin 2023 gearresteerd na een bezoek aan Brussel waar hij diplomaten en EU-ambtenaren had ontmoet en werd vervolgens zeven maanden opgesloten (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 44-45). Volgens sommige (deels anonieme) bronnen zijn controles op de luchthaven van Kaboel zeer grondig en hebben *de facto* immigratie ambtenaren lijsten van gezochte personen waaronder voormalige medewerkers van de ANDSF. Een andere, anonieme, bron stelt dat de taliban weinig informatie hebben over teruggekeerde personen en dat terugkeerders misschien de les gespeld krijgen door een mullah over de gevaren van emigratie. Volgens een mensenrechtenactiviste die buiten Afghanistan actief is, zou terugkeer voor personen die geen problemen hebben met *de facto* autoriteiten mogelijk zijn, maar zou dit wel een probleem kunnen zijn voor personen met een hoog profiel (EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, november 2024, p. 45, wat in de lijn ligt van wat eerder door een anonieme organisatie binnen Afghanistan werd gesteld, zie EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55).

Volgens het Algemeen Ambtsbericht is het, net omwille van de beperkte en anekdotische informatie hierover, onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 53-55; “*Algemeen Ambtsbericht Afghanistan*”, p. 148-149; COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd (voetnoot 514: Denmark, DIS, “*Afghanistan – taliban’s impact on the population*”, June 2022, p. 23 en 38 in EUAA, “*Afghanistan: targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 55). Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd (Ministerie van Buitenlandse Zaken, “*Algemeen Ambts-bericht Afghanistan*”, juni 2023, p. 44).

Het Noorse Landinfo benadrukt dat de Afgaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat er een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen mogelijk zijn en er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen, dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert (COI Focus Afghanistan, “*Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de taliban van 14 december 2023*”, p. 36).

Bronnen geven ook aan dat individuen die als “*verwesterd*” worden gezien, kunnen worden bedreigd door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als “*verraders*” of “*ongelovigen*”.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 51, EUAA, “*Afghanistan – Country Focus*”, december 2023, p. 100). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd

als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

5.17. Uit het geheel van de in het rechtsplegingsdossier aanwezige landeninformatie, die door beide partijen werd aangeleverd, blijkt heden niet dat in het algemeen of op het eerste zicht kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf in Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(1) personen “*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die zijn beïnvloed door buitenlandse waarden of als zodanig worden gezien, ook wel benoemd als personen die “*verwesterd*” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, die kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht. Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

Daarnaast kan evenmin voor elke Afghaan die onder het profiel van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding valt een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade worden aangenomen. In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, de regio van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de gedragingen van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijding in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van ‘zina’ kan evenwel worden aangenomen dat zij in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden

In de EUAA “*Country Guidance: Afghanistan*” wordt gesteld dat vervolging van personen die onder deze profielen vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep.

Gelet op het geheel van voorliggende landeninformatie, kunnen de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij verwijst, evenwel worden bijgetreden (EUAA “*Country guidance: Afghanistan*”, mei 2024, p. 52-61), die gelet op de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van november 2024 nog steeds actueel zijn.

Bijgevolg dient verzoeker te concretiseren dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

5.18. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering of (toegeschreven) normoverschrijding te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar niet in slaagt.

In casu stelt de Raad vast dat verzoeker geen concrete elementen bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat hij verwesterd is of dat hij als dusdanig zou kunnen worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat er sprake is van een (toegeschreven) normoverschrijding. Verzoeker laat tevens geheel na in concreto aan te tonen dat hij dermate is verwesterd en/of als dusdanig zal worden gepercipieerd bij terugkeer naar Afghanistan dat hij om die reden bij een terugkeer zal worden geviséerd en/of vervolgd.

Verzoeker beweert weliswaar dat hij verwesterd is, maar hij laat na deze bewering concreet en tastbaar uit te werken of hiervan enig concreet bewijs bij te brengen. In zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota verwijst

hij verder naar algemene informatie alsook naar zijn verblijf en tewerkstelling in België, waarover hij evenwel geen verdere informatie of toelichting geeft.

Uit het geheel van deze elementen kan evenwel niet worden afgeleid dat bij verzoeker sprake is van een verwestering in de zin dat hij zich de in België en Europa heersende normen en waarden heeft eigen gemaakt die zouden indruisen tegen de (religieuze) regels, wetten, gebruiken en normen zoals heden vormgegeven door de taliban. Verzoeker duidt nergens in concreto aan dat hij andere waarden en normen heeft aangenomen, laat staan waarom deze niet in overeenstemming zouden zijn met de huidige islamitische regels die de taliban oplegt. Evenmin volstaan deze elementen opdat kan worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afghaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden gevisieerd/vervolgd. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit wel zo zou zijn. Uit wat voorligt kan niets worden afgeleid met betrekking tot de manier waarop verzoeker zich al dan niet openstelt in de Belgische samenleving en de repercussies dat dit heeft op zijn persoon. Verzoeker geeft aldus onvoldoende persoonlijke invulling aan de voorgehouden verwestering

Verzoeker biedt, buiten zijn tewerkstelling, overigens geen verder zicht op zijn activiteiten in België en Europa sinds zijn aankomst hier. Door louter te verwijzen naar de duur van zijn verblijf en tewerkstelling in Europa/België, schetst verzoeker geen concreet en diepgaand beeld van de impact van zijn verblijf en activiteiten in Europa/België op de gevolgen bij een terugkeer naar Afghanistan, met name waarom hij hierdoor onder de negatieve aandacht van de taliban zou komen, al dan niet wegens een (gepercipieerde) verwestering, en niet in staat zou zijn zich te conformeren aan de huidige binnen de Afghaanse samenleving geldende regels en normen. Zijn loutere verwijzing naar zijn verblijf en tewerkstelling in België/Europa mist verdere stoffering, concretisering en uitwerking om enige (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding aannemelijk te maken. De loonbrieven tonen enkel aan dat verzoeker hier in België gedurende de maanden juli en augustus 2024 en gedurende de maand november 2024 in zijn levensonderhoud voorzorg, alsook dat hij zich in zekere mate aanpast aan de omstandigheden van zijn verblijf, maar dit is, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa.

Verzoeker maakt met deze elementen aldus op zich niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan omwille van verblijf, zijn tewerkstelling en/of de aard van zijn activiteiten alhier anders, laat staan negatief, zal worden gepercipieerd en gevisieerd en hij omwille van zijn individuele omstandigheden een risico loopt om te worden vervolgd.

De voorgelegde elementen tonen geenszins aan dat verzoeker zich (onbewust) bepaalde gedragingen, normen en waarden, die strijdig (kunnen) zijn met deze die gelden in de Afghaanse samenleving, zodanig eigen zou hebben gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan een risico loopt te worden vervolgd.

Verder blijkt niet dat er bij verzoeker sprake is van een oprechte en geloofwaardige opvatting, gedachte of mening die ingaat tegen het gedachtengoed van de taliban, laat staan dat hij uiting geeft aan oppositie of verzet tegen het beleid of methoden van de taliban of zijn omgeving in zijn regio van herkomst. Evenmin blijkt op afdoende en aannemelijke wijze dat verzoeker een afwijkende religieuze overtuiging heeft. Hij maakt ook niet concreet aannemelijk dat dergelijke gedachte, opvatting of mening of religieuze overtuiging hem kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap in zijn regio van herkomst. Ten slotte blijkt niet dat verzoeker tot een specifieke sociale groep behoort noch dat hij enig kenmerk heeft ontwikkeld dat de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap, in Afghanistan heeft gewekt of kan wekken. Er blijkt bij verzoeker geen sprake van enige levensstijl die is gebaseerd op een godsdienstige of politieke overtuiging, noch van een levensstijl die voor zijn identiteit of de morele integriteit dermate fundamenteel is, dat niet mag worden geëist dat hij deze opgeeft. Het komt hierbij niet toe aan de Raad om te gissen naar bepaalde gedragingen die verzoeker zich al dan niet zou hebben eigen gemaakt.

De Raad merkt verder op in casu wordt aangenomen dat verzoeker in 1998 is geboren en dus op een leeftijd van ongeveer 25 jaar Afghanistan voor de eerste maal verliet in 2013. Hij is heden dus 37 jaar oud. Verzoeker heeft aldus zijn vormende jaren doorgebracht in Afghanistan en was bijgevolg reeds gevormd naar Afghaanse gebruiken, waarden en normen voor hij naar Europa kwam in 2013. Verder blijkt uit verzoekers verklaringen dat hij in de landbouw werkte en dat hij soms naar het districtcentrum ging, zodat hij volop deelnam aan de Afghaanse samenleving (NPO, p. 7 en 9). Ook is verzoeker getrouwd; hij sloot in 2012 een nikah af en hield in 2019 een huwelijksfeest met zijn vrouw met wie hij een zoon heeft (NPO, p.12-13). Met een enkele verwijzing naar zijn verblijf in België en zijn tewerkstelling toont hij geenszins aan dat hij de Afghaanse gebruiken, waarden en normen waarin hij is opgegroeid heden niet langer kent. Bovendien keerde verzoeker in 2019 nog vrijwillig terug naar Afghanistan (NPO, p. 20). In de bestreden beslissing wordt hierover terdege gesteld: *“Temeer daar u, voor zover u het CGVS zicht heeft geboden op uw eerdere verblijfplaatsen voorafgaand aan uw tweede verzoek om internationale bescherming alvast eenmaal vanuit Europa bent teruggekeerd naar Afghanistan op 12 november 2019. U reisde toen uit eigen overwegingen, in uw hoedanigheid van terugkeerder, naar een gebied dat onder controle van de taliban viel en waar u,*

volgens uw verklaringen, om en bij de drie weken verbleven hebt, zonder dat u geloofwaardige problemen ondervond met deze groepering (CGVS p.20, p.21). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in deze periode door de taliban werd gevisieerd omwille van uw eerdere verblijf in het Westen.”

Zodoende kan niet worden aangenomen dat verzoeker doorheen de jaren die hij in Europa heeft doorgebracht totaal zou zijn vervreemd van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer, ook al zijn deze waarden en normen intussen aangescherpt. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn.

Verder toont verzoeker niet aan dat of waarom hij bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden geconfronteerd met zodanig ernstige aanpassingen en moeilijkheden dat hij zijn leven aldaar niet (opnieuw) zou kunnen opnemen en dat hij er niet (meer) zou kunnen aarden, minstens laat hij na dit nader toe te lichten. De duur van zijn verblijf in België alsook zijn activiteiten alhier, zijn niet van die aard dat kan worden aangenomen dat verzoeker dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. Uit de voorliggende elementen blijkt immers niet dat verzoekers verblijf en ervaringen in België/Europa hem op zulke wijze hebben beïnvloed dat hij hier in België waarden of gedragingen heeft ontwikkeld die hem op zodanige wijze hebben vervreemd van de Afghaanse samenleving dat een terugkeer niet mogelijk zou zijn. Verzoeker wordt tevens in staat geacht op de hoogte te zijn of zich op de hoogte te stellen van de actueel heersende normen en waarden in Afghanistan en deze in acht te nemen. Hierbij wordt nog aangestipt dat verzoeker niet aantoont dat hij bij terugkeer niet meer kan rekenen op enig familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan, waarmee hij overigens nog contact heeft (NPO, p. 14-15). Hij kan zich dus desgevallend bij hen informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban.

Verzoeker kan niet volstaan met een algemeen betoog inzake de risico's voor teruggekeerde verwesterde Afghanen onder verwijzing naar algemene landenrapporten en studies om aannemelijk te maken dat hij verwesterd is of als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer. Hierboven werd reeds gesteld dat uit de landeninformatie niet volgt dat voor elke Afghaan die terugkeert louter omwille van zijn verblijf in het buitenland een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen noch dat elke Afghaan louter omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele en sociale normen heeft overschreden. Verzoeker brengt geen concrete elementen aan waaruit het tegendeel kan blijken. Hij brengt ook geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan als verwesterd zou worden gepercipieerd, laat staan dat hij in concreto aannemelijk zou maken dat hij daardoor dreigt te worden gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd.

Waar hij in zijn aanvullende nota verwijst naar 's Raads arrest nr. 290 024 van 8 juni 2023 en arrest nr. 292 539 van 2 augustus 2023, toont verzoeker, los van de vaststelling dat arresten in de continentale rechtstraditie inderdaad geen precedentenwerking kennen, niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de grondslag lagen van voormelde arresten, kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken. Verzoeker kan verder geenszins dienstig betogen dat de Raad zich niet kan beroepen op het ontbreken van precedentenwerking in de Belgische rechtsorde omdat uit arrest nr. 290 024 zou blijken dat het niet gaat over het individu en dat alle Afghanen gevisieerd worden door de hoogste religieuze leider van de taliban. Arrest nr. 290 024 houdt wel degelijk een beoordeling in van de specifieke en individuele elementen van die zaak en bevat geenszins een beoordeling over alle Afghanen die worden gevisieerd door de hoogste leider van de taliban. In het voormelde arrest wordt immers onder meer uitdrukkelijk gesteld *“Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.”* en *“Bij de beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor de verzoekende partij om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, moeten haar individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.”* Verzoekers betoog mist dus feitelijke grondslag.

Door louter te verwijzen naar algemene landenrapporten zonder deze in concreto op zijn individuele situatie te betrekken, maakt verzoeker niet concreet aannemelijk dat hij verwesterd zou zijn of dat hij als dusdanig zal worden gepercipieerd in geval van terugkeer of dat hij zal worden gezien als iemand die de religieuze, sociale en morele normen heeft overschreden. De Raad stelt vast dat het risico voor verzoeker in concreto aannemelijk moet worden gemaakt, waarbij van hem mag worden verwacht dat hij concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreikt waaruit zou blijken dat hij persoonlijk omwille van zijn profiel dreigt te worden gevisieerd of vervolgd bij een terugkeer naar Afghanistan. Dit is in casu niet het geval.

Verzoekers voor het overige algemene betoog over zijn vrees te worden gezien als ongelovige bij terugkeer naar Afghanistan, kan niet anders doen besluiten. Hij laat immers na deze bewering uit te werken of op enige wijze uiteen te zetten waarom men hem bij een terugkeer naar Afghanistan als 'ongelovige' zal beschouwen, te meer hij zichzelf nog steeds als een gelovige soennitische moslim omschrijft (NPO, p. 6-7). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij in zijn individuele omstandigheden in geval van terugkeer naar Afghanistan zal

worden gezien als zijnde besmet door de Westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en daarom riskeert te worden vervolgd.

Er liggen bijgevolg geen concrete elementen voor waaruit blijkt dat verzoeker in deze dreigt te worden geïdoleerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd. Minstens concretiseert hij onvoldoende waarom dit wel zo zou zijn. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat hij zal worden beschouwd als zijnde 'besmet' door westerse waarden en iemand die de sociale normen niet respecteert.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghansen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofd sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker na aankomst in België nog in contact stond met zijn familiaal en sociaal netwerk in Afghanistan (NPO, p. 14-15). Uit niets kan blijken dat verzoeker bij terugkeer niet meer kan rekenen op dit netwerk.

Daarbij merkt de Raad ook op dat verzoeker in zijn verzoekschrift enerzijds verwijst naar informatie die dateert van voor de machtsvername en anderzijds naar dezelfde of gelijklopende informatie als deze die is onderzocht in de bovenstaande analyse. De door verzoeker aangehaalde informatie is dus niet van die aard dat zij afbreuk kan doen aan voorgaande vaststellingen.

Uit het voorgaande is verder gebleken dat verzoeker geen geloofwaardige problemen met de taliban voor zijn vertrek uit Afghanistan aannemelijk heeft gemaakt zodat hij evenmin aannemelijk maakt dat hij omwille van problemen uit het verleden in de negatieve aandacht van de taliban zal komen te staan in geval van terugkeer naar zijn regio van herkomst. Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Verder brengt verzoeker geen concreet element aan waaruit zou blijken dat hij bij terugkeer naar Afghanistan alsnog in het vizier van de taliban zou komen.

De argumenten van verzoeker dat, moest hij kunnen, hij al zou zijn teruggekeerd en dat het feit dat hij sinds 2013 rondloopt op zoek naar internationale bescherming precies bewijst dat hij niet kan terugkeren, zijn niet afdoende. Immers beperkt hij zich hier tot niet-gestaafde, blote beweringen en gaat hij er aan voorbij dat hij in 2019 naar Afghanistan is teruggekeerd.

Waar verzoeker nog verwijst naar talrijke rapporten over het leven onder het schrikbewind van de taliban, herhaalt de Raad dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, lijfstraffen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, maar niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Evenmin kan hieruit worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geïdoleerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar op dit ogenblik toe doet besluiten. De beoordeling van het risico is bijgevolg afhankelijk van verzoekers individuele omstandigheden. Hij moet aldus concrete, op zijn persoon betrokken elementen of feiten aanreiken waaruit zou blijken dat er voor hem omwille van het talibanbewind een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade bij een terugkeer bestaat. Door in zijn verzoekschrift louter te citeren uit algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Bovendien wijst de Raad er nog op dat verzoeker in de loop van de administratieve procedure op geen enkel moment gewag heeft gemaakt van een dergelijke vrees.

Waar in het verzoekschrift een fragment uit het Nansenprofiel 3-21 wordt geciteerd en verzoeker hieruit besluit dat verwesterde Afghansen worden vervolgd, wijst de Raad er nog op dat dit rapport informatie bevat die enkel betrekking heeft op de vervolging van de etnische minderheid van de Hazara's, waartoe verzoeker niet behoort. Aldus blijkt niet dat deze passage verwijst naar elke Afghaanse terugkeerder.

Gelet op wat voorafgaat brengt verzoeker in het kader van zijn verzoek geen concrete elementen bij waaruit blijkt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zou worden geïdoleerd omwille van zijn verblijf in Europa. Tevens kan, gezien zijn individuele omstandigheden, niet worden aangenomen dat verzoeker bij terugkeer naar Afghanistan omwille van een (toegeschreven) verwestering of normoverschrijding zal worden geïdoleerd of vervolgd. De Raad wijst erop dat het aan verzoeker toekomt om zijn vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering te concretiseren en kan slechts vaststellen dat hij daar op basis van de door hem aangereikte elementen niet in slaagt.

Gelet op zijn individuele omstandigheden kan in casu niet worden aangenomen dat verzoeker dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of als een persoon die de religieuze, morele en/of sociale normen heeft overschreden (of als zodanig wordt gepercipieerd).

D. Conclusie

5.19. De Raad besluit op grond van wat voorafgaat dat een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden aangenomen.

6. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

6.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, brengt verzoeker geen concrete elementen aan waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

6.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat geen geloof kan worden gehecht aan de beweerde problemen met de taliban en hij evenmin aannemelijk heeft gemaakt dat hij louter omwille van zijn verblijf in België zal worden vervolgd of geviséerd door de taliban of anderen, al dan niet omwille van een (toegeschreven) verwestering/normoverschrijding.

6.3. Onder verwijzing naar landeninformatie in zijn verzoekschrift en aanvullende nota, beklemtoont verzoeker de humanitaire en socio-economische situatie, hongersnood en gezondheids crisis in Afghanistan. De ernst van de humanitaire en socio-economische situatie in Afghanistan wordt niet betwist maar het weze herhaald dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

De Raad herinnert eraan dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting vormt van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Uit een samenlezing van de bewoordingen van de in de bestreden beslissing aangehaalde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die kan worden aangemerkt als ernstige schade (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt derhalve dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van mei 2024 (p. 101: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die heden ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend

voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

Uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, volgt dat de oorzaken van de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, inclusief de gezondheidszorg en voedsel-toegang, in wezen multidimensionaal zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in het land is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban, die door de internationale gemeenschap niet worden erkend als een legitieme Afghaanse overheid, kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, deels wegens het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disrupatie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met verdere gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden; Afghanistan blijft zeer kwetsbaar voor natuurrampen gerelateerd aan de klimaatverandering, zoals aanhoudende ernstige droogte, overstromingen en natuurrampen, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie. De droogte in periode 2021-2023 was één van de ergste droogteperiodes in de Afghaanse geschiedenis, verder waren er de overstromingen van 2022. Hulpverlening kende na de machtsovername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde talibanministers op de sanctielijst van de Verenigde Naties stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Hoewel hun economisch beleid voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan alsnog escaleerde tot een hongercatastrofe. Bovendien hebben de taliban maatregelen genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp. Gedwongen repatriëring van Afghanen uit de buurlanden heeft eveneens een impact gehad op de economie en lokale gemeenschappen met beperkte middelen onder druk gezet. Het wordt voor vrouwen steeds moeilijker om voor de de facto-overheden te werken; de private sector blijft wel open voor vrouwelijke werknemers, ondernemers en zelfstandigen. Niettemin zorgt het gebrek aan tewerk-stellingsmogelijkheden ervoor dat meer en meer vrouwen in precare situaties terechtkomen, vooral wanneer het vrouwelijke gezinshoofden betreft. De gedragingen van de taliban hebben een bepaalde invloed op de heersende humanitaire crisis, maar ze zijn, gelet op alle voorliggende landeninformatie, niet doorslaggevend.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en de verslechtering ervan overwegend zou worden veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban en/of een andere actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassings-gebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Met een loutere verwijzing naar de algemene socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan en het aanhalen van rapporten in het verzoekschrift en aanvullende nota, brengt verzoeker geen concrete elementen aan die een ander licht kunnen werpen op voorgaande analyse. Verder verwijst verzoeker naar een arrest van de rechtbank van Zwolle, maar hij voegt deze beslissing niet bij zijn verzoekschrift, noch voegt hij een werkende hyperlink toe, zodat de Raad geen kennis kan nemen van de inhoud van deze rechtspraak. Alleszins stelt verzoeker zelf dat deze rechtspraak kadert in de beoordeling van een intern vluchtalternatief, waarbij bovendien kan worden opgemerkt dat deze rechtspraak dateert van 2013 en dus onmogelijk uitspraak kan doen over de vraag of de huidige humanitaire situatie in Afghanistan wordt veroorzaakt door een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. De toelichting in de aanvullende nota dat een Zweedse hulporganisatie eerder dit jaar haar activiteiten in Afghanistan stopzette, werpt geen ander licht op voorgaande beoordeling. Uit het gegeven dat het Swedish Committee uit Afghanistan vertrokken is, kan niet worden afgeleid dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een

gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Dat deze Zweedse organisatie niet meer operationeel is in Afghanistan nu ze midden maart 2023 haar activiteiten heeft gestaakt, werpt geen ander licht op het voorgaande, zoals o.a. hogervermelde vaststelling dat de oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in wezen multidimensionaal blijken te zijn. Dit gegeven houdt niet in dat er geen enkele NGO meer werkzaam is op het terrein, wat ook geenszins blijkt uit de voorliggende landeninformatie. Verder kan hieruit niet alsnog blijken dat de taliban in het algemeen concrete maatregelen zouden hebben getroffen om internationale humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij voert niet aan, noch toont hij aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM, met name “*in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn*” (EHRM 27 mei 2008 (GK), nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk). Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM in casu buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

6.4. Daarnaast wordt vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

6.5. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging daarom autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en de Afghanistan Freedom Front (hierna: AFF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024.

De belangrijkste werkterreinen van het NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten van Afghanistan. Het NRF was in de eerste negen maanden van 2024 actief in de provincies Herat en Kabul en veel minder in hun voormalige bolwerk, de provincie Panjshir.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van *hit and run*-aanvallen, hinderlagen en doelgerichte aanvallen tegen de de facto-autoriteiten.

ISKP daarentegen viseert zowel de de facto-autoriteiten, als burgerdoelwitten, zoals minderheden of bepaalde profielen. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers, (vermeende) tegenstanders, activisten, journalisten en aanhangers van ISKP. Na gerichte acties door de taliban wordt de operationele capaciteit van ISKP als beperkter beschouwd en is er een significante daling van het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen.

Uit de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie inzake de veiligheidssituatie in Afghanistan en het daarin vervatte cijfermateriaal met betrekking tot het aantal aanvallen, slachtoffers en burgerdoden, blijkt dat, ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024 – in de periode van 1 oktober 2023 tot 30 september 2024 registreerde UCDP in totaal 395 burgerslachtoffers –, de algemene veiligheidssituatie positief blijft evolueren en dat de tendens van een daling van het geweld zich voortzet en consolideert. Het geweld dat heden nog plaatsvindt in Afghanistan, is daarenboven grotendeels doelgericht van aard. Zo hadden de dodelijkste incidenten betrekking op aanvallen door ISKP tegen sjiitische Hazara's.

De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Er is heden een significante daling in het aantal intern ontheemden van bijna 100% en de ontheemding als gevolg van conflict is vrijwel volledig gestopt. De ontheemding die nog plaatsvindt is het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen de facto-strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 59: *"In early September 2024, IDMC noted two cases of conflict-induced displacement in its preliminary estimates, involving 820 persons in the district of Zazi Maidan (Khost Province) being displaced due to border incidents between de facto Afghan forces and Pakistani forces."*) UNHCR rapporteert 733 300 terugkeerders enkel uit Pakistan in de periode tussen september 2023 en september 2024 (EUAA *"Afghanistan Country Focus"* van november 2024, p. 58).

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *"Country Guidance Afghanistan"* van mei 2024 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA *"Afghanistan: Country Focus"* van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker brengt geen informatie bij die een ander licht kan werpen op de voorgaande analyse en landeninformatie. De informatie waarnaar verzoeker in zijn verzoekschrift verwijst, is ofwel verouderd of wel dezelfde als, of ligt minstens in lijn met, deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld. Verzoeker toont met deze gegevens niet aan dat er op heden in Afghanistan alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De landeninformatie die verzoeker voorlegt, werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen, daar deze informatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het gewapend conflict en dit blijkt ook niet uit de informatie die verzoeker bijbrengt.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van *"willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict"*, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker citeert in zijn verzoekschrift en in zijn aanvullende nota uit nieuwsberichten en rapporten waaruit blijkt dat er in het algemeen in Afghanistan nog steeds sprake is van een volatiele veiligheids-situatie en veiligheidsincidenten. Deze informatie over de veiligheidsincidenten ligt in lijn met de door de verwerende partij gehanteerde objectieve landeninformatie, waarmee aldus rekening werd gehouden bij de beoordeling van de veiligheidssituatie. Verzoeker toont met deze gegevens evenwel niet aan dat er op heden in Afghanistan, inclusief zijn regio van herkomst, alsnog een situatie van willekeurig geweld voorhanden is die van die aard is dat hij louter omwille van zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen op ernstige schade.

De landeninformatie die verzoeker voorlegt, werpt geen ander licht op voorgaande vaststellingen, daar deze landeninformatie geen afbreuk doet aan de tendensen en patronen die eerder zijn vastgesteld met betrekking tot de situatie in Afghanistan. Er is geen sprake van nieuwe tendensen of geografische veranderingen in het gewapend conflict en dit blijkt ook niet uit de informatie die verzoeker bijbrengt.

Om uit te maken of er sprake is van een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van “willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict”, wordt verder rekening gehouden met de daadwerkelijke bestemming van de verzoeker in geval van terugkeer naar het betrokken land of gebied (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 40; HvJ 10 juni 2021, C-901/19, pt. 43).

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de landeninformatie blijkt dat voor deze provincie momenteel geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag, naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden die het risico op ernstige schade kunnen verhogen, zich in casu niet stelt. Voorgaande ligt in dezelfde lijn als de *Country Guidance Afghanistan* van mei 2024 (p. 116-117).

Gelet op deze vaststelling is de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van persoonlijke omstandigheden in het kader van artikel 48/3, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet dienstig.

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop deze analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn, of die de gemaakte appreciatie kan weerleggen of in een daglicht stellen. De in het verzoekschrift aangehaalde informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Afghanistan is gesteund. De Raad benadrukt dat de impact van de machtsovername door de taliban op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen in rekening werd gebracht. Te dezen toont verzoeker niet in concreto aan dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermings-verzoeken van Afghaanse onderdanen. Uit de beschikbare informatie, in het bijzonder deze van de VN en van het EUAA, blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. Zelfs indien rekening wordt gehouden met onderrapportering of andere caveats, die in de gehanteerde bronnen tevens afdoende werden erkend, aanvaardt de Raad dat de thans voorliggende gegevens voldoende actueel en nauwkeurig zijn. Minstens toont verzoeker niet aan dat hij beschikt over relevante informatie die het bovenstaande beeld dat naar voren komt uit de beschikbare bronnen doorprikt.

6.6. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

Bijgevolg is verzoekers betoog dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten zelf de vervolgers zijn, niet dienstig en is een onderzoek naar een intern vluchtalternatief en de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in zijn land van herkomst irrelevant.

7. Wat betreft het artikel 3 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, hetgeen inhoudt dat het artikel 3 van het EVRM worden onderzocht in zoverre ze inhoudelijk overeenstemmen met voormelde wetsartikelen.

8. Verzoeker kan verder niet dienstig verwijzen naar arresten van de Raad of andere arresten. Vooreerst dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben. Bovendien toont verzoeker niet in concreto aan dat de feitelijke elementen die aan de vernoemde arresten ten grondslag liggen kunnen worden vergeleken met de feiten die zijn eigen zaak kenmerken, te meer omdat er nu meer informatie voorligt over de actuele situatie in Afghanistan.

9. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS werd gehoord. Tijdens dit persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat en voogd, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Pashtou machtig is. De Raad stelt verder vast dat de verwerende partij zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken.

Verzoeker heeft geen argumenten, gegevens of stukken aangebracht die een ander licht werpen op de motieven die de bestreden beslissing kunnen schragen en evenmin nieuwe elementen ontwikkeld die wijzen op een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet. De stelling dat de verwerende partij niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het

zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aangenomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht blijkt evenmin.

10. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

11. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien april tweeduizend vijftientig door:

M. MAES TORRES LOREDO, kamervoorzitter

C. DECAESTECKER, toegevoegd griffier

De griffier,

De voorzitter,

C. DECAESTECKER

M. MAES TORRES LOREDO